

sigmas

Editor: Dan POPESCU, C.P. 3-49, 5600 Piatra Neamt, 094 793139
escu_neamt@yahoo.com • escu_neamt@nomade.fr • www.sigmakron.f2s.com

Cristian PETRESCU

Ovidiu BUFNILĂ

- Despre Science Fiction în
contra oficialilor •
- Spiritul critic și Imaginarul •
- Politică și Science Fiction •
 - Războaiele semantice •
- Interpretari asupra totalității
 - Economia războiului și
războaiele economiei seduc
masele largi spre
atotputernicia trocului virtual •
 - Imaginea celuilalt și
deconstrucția autorității •
- Structurile imaginare libere
și matricile virtuale ale
artefactelor •

Gyorgy GYORFI - DEAK

- Marea Provocare •

Cătălin IONESCU

- Un experiment rarisim •
- Vorbe cu Ovidiu Bufnilă - 10
întrebări în exclusivitate •

Ovidiu BUFNILĂ

despre SCIENCE FICTION în CONTRA oficialilor

Ani de zile, Ovidiu Bufnilă s-a uitat la tiribombele aruncate de oficiali prin gazete și reviste, tiribombe în care era înghesuit science fiction-ul. A văzut cum cad din cer bombe de fum. A văzut glorii cenacliere sfârșind la supa săracilor sau strivindu-și bombeul la televiziune emițând parascovenii savante despre science fiction. Avem o droaie de formatori de opinie împrejur și unii care trag din greu la inventarul personal de titluri editate. Dar nu asta ar fi calea insurgentului împătimit de SF.

Ovidiu Bufnilă a văzut îmbătrânind sicofanții SF dedați la acte oficiale și încă îi mai iubește. Întrebarea pentru care pun la rând aceste propoziții tembele e următoarea: sunt generațiile noi inspirate și valoroase?

Cu ceva timp în urmă, am fost atacat de un oficial SF cum că aş vrea să ajung lider în fandom sau că fac pe avocatul generației nouăzeci. Ovidiu Bufnilă îi iubește pe toți nouăzeciștii așa cum îi iubește și pe optzeciști și pe cei din șaptezeci și pe cei din anii douăzeci și pe cei din anu' cinci mii.

Eu zic, vrând să fiu cel mai tare din sistem, că chestiunea vorbirii despre valoare la noile generații de SF-iști anunță o atitudine discriminatorie în raport cu conceptul de valoare. Mie, de exemplu, nu mi-e rușine că sunt scriitor SF și nici nu mă rușinez de textele gingașe și adolescentine pe care le-am scris la început. Întrebarea de mai sus circula suav prin unele medii. N-o să vă bat la cap cu aceasta gugumănie interogatorie. Adevărul este acoperit de convingerile noastre. Iar realitatea este un regim fanbulatoriu al Imaginarului. Iată că limbajul sentențios poate produce multă nedumerire, aleatoriul și imperfecțiunea fiind cheia și lăcata lumilor. Eu îi iubesc pe tinerii de azi și nu mi-e frică de ei așa cum nu mi-a fost niciodată de nimeni. Am scris și voi scrie despre cine am eu chef pentru a înțelege ceva din minunăția lumii. Jean Lorin Sterian, Ana Maria Negrilă, Michael Haulică, nu sunt ultimii despre care am scris. Nici n-am făcut-o că să-mi îndeplinesc vreo normă în fandom. Viața e frumoasă.

Lumi Virtuale 12-13, 2000

SPIRITUL CRITIC și IMAGINARUL

Fandomul românesc este văduvit de ani de zile de un spirit critic viguros și eficace. În schimb, noul val de scriitori SF sunt etichetați, încondeiați sau tratați paternalist de critici desueți pentru care istoria s-a oprit de mult din mersul ei maiestuos și tragic. Spiritul critic e mort și îngropat dar criticii desueți se întrec în catalogări gomoase și sentințe arogante. Fandomul

românesc are nevoie de nerv.

Fandomul românesc are nevoie de FORȚELE DE CREȘTERE care se află sub semnul disoluției nu prin lipsa de asociere vremelnică ci prin lipsa unui discurs viril și devastator. De ani de zile penibilele bârfoteci insulare sau cenacliere, în marginea infantilismului, țin loc, anecdotie, spiritului polemic-euceritor, sănătos. Niște nimeni se bat cu palma pe burdihan pleznindu-ne cu metafore și acreală, mai nou și în net, prin diverse site-uri.

E libertate dar nu e spirit critic revoluționar. E fandom dar nu e curaj. E momentul istoric al individualităților puternice, obsesii mortale pentru spiritul colectivist!

Neaveniții și impostorii s-au acuiat la sânul fandomului românesc gădilându-l și tembelizându-l prin act așa-zis critic paternalist, prin construcții hilare, prin structuri narrative vulgare. Să te umfli de răs cum mai chinuie niște nimeni referențialitatea de parcă noi, adevarații războinici ai imaginarului, am fi niște ageamii și niște sugari. Dar acești critici prăfuiți ne pun, chipurile, talpa-n gât vrând să ne învețe cam ce va să zică scriitura. FORȚELE DE CREȘTERE au poate o ultimă șansă de a revoluționa Spiritul Critic.

FORȚELE DE CREȘTERE au o ultimă șansă de pomii Noua-Cruciadă a Imaginarului Românesc. Stă în savoarea scriiturii lor, în libertatea lor de expresie, în superbia ființării lor să înceapă Revoluția Imaginarului. Altfel, toți acești minunați tineri se vor bucura de o scurtă notă în pagina istoriei fandomiale. Fervoarea lor, prospețimea și curajul de a sparge Falșii Idoli și de a arde falsul spirit critic care-i guvernează penibil sau gomos în prefața cărților sau în internet, sunt atât de prețioase în această minunată cruciadă! Li se vor opune unii, prin varii mijloace, prin spirit de gașcă sau prin act arogant, paternalist și leșinat. Ei și? Cântecetele de sirenă, perverse și înșelătoare, ideologiile-prăfuite și tămâierea ar putea fi oare pericole pentru FORȚELE DE CREȘTERE? Fervoarea Cruciei le va arde, căci organizarea superioară a enciclopediilor se face prin fracturi și bifurcații, în timp ce sentimentalismul și dulceața criticului desuet sunt ale evoluției și ale deșertăciunii care duc sublimul și spiritul critic în pustiu.

POLITICĂ și SCIENCE FICTION

• BUSH, RĂZBOAIELE DE IMAGINE ȘI CURGEREA TIMPULUI

Karl Rove îl sfătuiește pe noul președinte să nu înceapă mai multe războaie de imagine. Bush deschide un câmp de imagine în forță vrând să lase impresia că va negocia în forță. În proaspăt apărută să carte "Atingerea", tânărul scriitor Bogdan-Tudor Bucheru trimite către lumea largă, prin intermediul editurii Omnibooks din Satu Mare, o imagine de forță care ar putea cuprinde eforturile lui Karl Rove. Bucheru afirmă în povestirea sa "Coca Cola Life" că

"În prezent lucrurile sunt aranjate pentru cei orbi de către cei care văd curgerea timpului". Sugestivă remarcă ce i se potrivește perfect lui Karl Rove. Consilierul a simțit pericolul deschiderii de multiple fronturi căci timpul se scurge în viteză către campania din 2004 iar cărțile electorale se joacă dur în funcție de mișcările Chinei și Rusiei și îă funcție de eurofractalizare și de Orientul Mijlociu. Science fictionul dă unele dezlegări și chei pentru lumea modernă astfel că lectura, neforțată, poate oferi delicii de rețea cu politicul aflat într-o mișcare turbulentă. Karl Rove poate descoperi ceea ce scriitorii de science fiction au descoperit de mult, multiplicările în cascadă.

Sentimentul tactil care guvernează cartea tânărului sefist Bucheru iar putea servi lui Karl Rove pentru a încălzi imaginea de forță de început, imagine care, date fiind evoluțiile asiatice, ar putea sfârși în derizoriu.

15.05.2001

• UNIUNEA EUROPEANĂ, MADIA MANGALENA ȘI NOUA LUME RETICULARĂ

Uniunea Europeană este singura alternativă pentru țările Europei de Sud-Est, se afirmă la seminarul despre redefinirea identității culturale din câmpul de imagine european sud-estic. În demersurile lor și la masa negocierilor, oamenii politici păstrează în imaginarul lor o anumită feminitate a Europei, aceasta fiind o trăsătură subtilă a politicii masculine. Uniunea Europeană, ca și concept al imaginarului politic, păstrează aceeași referință feminină. Chipul ei ocupă Noua Lume Reticulară, ochiul modernității încercând să se obișnuiască încet, încet, cu o vizibilă fractalizare. Fractalizarea e o nouă politică susținută de inițiați. Chipul Europei, în transcripție, este un joc de fragmente care își caută principiile de funcționare. În celebra sa povestire "Madia Mangalena", Michael Haulică reține spre știința inițierii în arta perspectivei, o frază la fel de celebră, "Chipul Madiei Mangalena ocupă întreg ecranul". Așa cum chipul Europei ocupă Noua Lume Reticulară. Ecranul lui Haulică este tocmai imaginarul oamenilor politici europeni care caută cu obstinație instituționalizarea imaginarului colectiv prin corecții și negocieri. Iluzoriu sfârșit al istoriei.

16.05.2001

• MONARHIȘTII ȘI REPUBLICANII BRITANICI ȘI MESAJUL LUI AURELIUS BELEI

"The Mirror" publică un sondaj de opinie potrivit căruia 69% dintre britanici ar dori că Marea Britanie să devină republică. "The Express", în replică, afirmă că 70% dintre britanici sunt pe mai departe încrezători în monarhie. Lipsită de o insurgentă reală în câmpul de imagine postmodern și zguduită de mondenități incomode, monarhia britanică pare că s-ar afla oarecum în dificultate. Opțiunile sunt însă ale imaginarului, domeniu atât de înșelător! Dragostea nemărturisită față de Unu, iubirea față de Celălalt, sunt atuuri pe care monarhia le-ar putea folosi inspirat în plonjeul postmodernist. Aurelius Belei descoperă strategia atât de necesară oricărei monarhii, într-o

recentă povestire intitulată "Intermezzo pentru o dragoste eternă". Finalul conține cheia pentru consilierii de imagine ai Casei regale. "Albastră, Frumoasă, Strălucitoare și Magică. Terra". Această mică bijuterie regală pe care Aurelius Belei o oferă cititorului cu grație dar și cu gravitate, poate ajunge spre folosința vreunui consilier. Magia culorii, Strălucirea Terrei te duc cu gândul la Ideal. Monarhia britanică se află fără îndoială la răscruce. Va găsi Insurgența? Va construi un Nou Ideal? Sau va sucumba neinspirată în de-acum bătăliile ei milenare cu Imaginarul Colectivității?

17.05.2001

• GERHARD SCHRODER, PONDEREA GERMANĂ ȘI ÎNȚELESURILE LUI JEAN-LORIN STERIAN

Berlinul începe să aibă o influență din ce în ce mai mare, par a se teme europenii occidentali. Nemulțumirile unor parteneri UE explodează pe fondul unei încercări a francezilor de a obține un armistitiu cu germanii în chestiuni legate de competențele UE. Francezii sunt interesați de întărirea instituțiilor actuale așa cum puteam citi în 9 mai pe site-ul președintelui Chirac. În mod evident, imaginarul Occidentului refuză uitarea. Domeniul virtual e bătuit de imaginile de coșmar, de umilitoarele înfrângeri în plan diplomatic și pe câmpul de luptă. Germania, interesată de o posibilă tentație hegemonică are doar o singură șansă. Am descoperit-o citind "Iisus din Berceni", o ficțiune încântătoare și gravă scrisă de Jean-Lorin Sterian publicată în eleganta ArtPanorama patronată de un adevărat lord al literelor românești, Dan-Silviu Boerescu. Iisusul lui Sterian, identitar bucureștean, purtând un nume cu rezonanțe latino-balcanice, Iulian Mardare, are harul de a lua din greutatea oamenilor făcându-i fericiți. Pondera germană, văzută ca un real pericol pentru interesele unor parteneri din UE ar putea fi metamorfozată într-un viguros proiect european potrivit căruia pacea ar trebui să domnească într-o Europă fractalizată, alăturându-i-se binele social, renașterea culturii și un dialog constructiv al cultelor. Dar de cele mai multe ori, fericirea e doar un ambalaj electoral sub a cărui strălucire se ascund neinspiratele decizii ale oamenilor politici trâmbițate ca forme ale unei Brave Noi Lumi. Jean-Lorin Sterian, scriitor european ca și confrății lui despre care vorbesc în această rubrică, se revendică a fi pe această măsură nu la modul declarativ ci prin judecată. Metamorfoza construită de el poate sta drept pildă cancelarilor și cancelarilor aflați de câteva zile într-o stare de febrilitate instituțională. Imaginea și identitatea europeană par a păli uneori în fața urmelor trecutului și a vanităților de partid.

19.05.2001

• BILL CLINTON ȚINE CONFERINȚE ÎN TIMP CE COSTI GURGU A AVUT O VIZIUNE

Bill Clinton ține în aceste zile de construcție identitară europeană un șir de conferințe în șapte țări ale Europei. Nu voi invoca "Previziunea" lui Costi Gurgu pentru acest motiv minor ci pentru că Gurgu aduce spre lămurire decăderea imaginii lumii. Bill

Clinton se află în dreptul său natural de a ține conferințe despre orice. Discursul său nu poate fi însă decât plin de tragism, nici măcar tragi-comic. Costi Gurgu vorbește în "Previțiunea" sa despre precaritatea gradelor de libertate într-o lume aproximativ ordonată și disciplinată. E un domeniu în care Bill Clinton a excelat. Consilierii săi de imagine l-au lipsit de gradele de libertate făcându-i praf imaginea și aruncând-o în derizoriu. Într-o lume a virilității, Clinton a sucombat în penibil în mod paradoxal. Fiind însă o construcție simbolică constrânsă de mediul său electoral și de culisele unei Americi nesigure, Clinton nu a fost capabil de Viziune. Desigur, conferințele sale vor aduna public divers, select, gata gata să vadă dincolo de discursul clintonian luminile unei noi lumi. Omul care a desecretizat codul genetic prin decizie politică, omul care a continuat construcția unui Celuilalt ipotetic, adversar de temut, fie el Castro sau Saddam, va vorbi. Deconstrucția imaginii și bezna roșie a întunericului asupra căroră se oprește meditativ Costi Gurgu, sunt dezlegări necesare pentru omul politic. Clinton a ratat virilitatea anulându-și gradele de libertate. El nu este nici măcar erou legendar. Are însă un rol de o gravitate surprinzătoare. Este primul VESTITOR al unui posibil sfârșit al lumii masculine. Previțiunea nu i-a aparținut. Propriul său imaginar i-a jucat o festă remarcabilă.

20.05.2001

• LECH WALESA, VACA NEBUNĂ ȘI LIVIU RADU PSIHATRUL

Speriat de moarte, Lech Walesa intră cu surle și tube în tiribomba vacii nebune. El s-a hotărât să mănânce vegetale promițând o adevărată cruciadă împotriva morcovilor, salatelor, castraveților, napilor, porumbului și verzei. Gurmand fiind, legumele sunt deja în mare pericol. Rămas fără capital politic, Lech Walesa șarjează folosind anecdotică pentru a-și recupera din imaginea pierdută. O campanie de imagine inspirată l-ar putea face praf dacă un consilier de imagine ar construi principala propoziție cam așa, 'Lech Walesa este o legumă politică'. Client al propriei sale iluzii, Lech Walesa se confundă uimitor cu personajul lui Liviu Radu din povestirea "Psihiatru de noapte", publicată în eleganta revistă String. Emilio Martinez, paznic de noapte, are halucinații. Vede vampiri, vârcolaci, fantome și feluriți monștri. Asemenea lui, Lech Walesa cade pradă isteriei generale alăturându-se cohortei occidentale care se lasă fascinată de o legendă. Walesa pierde teren prin căderea în imaginar, devenind asemenea lui Martinez, un paznic al propriei sale nopți zvârcolitoare. Îl zăresc pe Liviu Radu psihanalizându-l pe Lech Walesa și topindu-l într-o nouă povestire aparținătoare celebrității. Walesa alunecă în derizoriu sacrificând imaginea de lider al Solidarității. Un sfârșit plin de tragicomic pentru un simbol al sindicalismului. Ce ciudat, tocmai sindicalismul polonez a fost berbecele care a perforat scutul ideologic purpuriu. Dar dacă lucrurile, într-o realitate virtuală, interpretabilă după coduri de inițiere ar sta cu totul altfel?

21.05.2001

• STRIPTEUZA SPIONULUI HANSSEN ȘI UMBRE DE CRISTINA MANEA

Priscilla Sue Galey strania prietenă a agentului FBI atât de mediatizat încât ai putea crede că e de fapt o acțiune de intoxicare, face noi dezvăluiri. Stripteuza e aidoma personajului tragic pe care Cristina Manea îl construiește dintr-o răsuflare într-o schiță SF de o mare acuratețe. Mărturisindu-și iubirea platonice pentru vestitul spion al începutului de mileniu, Priscilla pare a descoperi că lumea e falsă așa cum eroul Cristinei descoperă că "marea era falsă și clădirile și copacii de asemenea". Îngropând la rădăcina unui copac informații care au pus în pericol frumosul vis american, Robert Hanssen se întoarce în timp practicând un gen de comunicare cel puțin bizară și primitivă. El sfidează codurile în cascadă din Internet, refuză sateliții spioni și nu sare cu parașuta în Piața Roșie pe timp de noapte pentru a preda sacul cu documente secrete. Hanssen e un personaj tragic asemenea celui construit de Cristina Manea în delicatul text apărut în String. Hanssen încurcă valorile, le spoește și se arată temător. Într-o Americă dispusă să te lanseze spre culmile gloriei orice ai fi, măturaș sau șofer de taxi, Hanssen vine și ne anunță că lumea e falsă. Priscilla, în mod surprinzător, nu dezvăluie imaginea lui Hanssen ci o construiește pe cea dorită de el. Priscilla și Hanssen sunt platonici și tragici, tragismul pe care povestirea "Umbre" scrisă de Cristina Manea îl definește a fi cheia lumii moderne.

22.05.2001

• VOCEA AMERICII, ORIENTUL MIJLOCIU ȘI LEGILE LUI CĂTĂLIN IONESCU

Unii analiști politici din Est consideră o eroare strategică decizia executivului american de a reduce timpii de emisie răsăriteni ai postului de radio Vocea Americii în timp ce crește timpul de emisie a postului pentru Orientul Mijlociu. Aceasta ar fi, adaugă analiștii, un pericol pentru proaspăta și încercata democrație românească văduvită astfel de un flux informațional de la centrul puterii mondiale. E dreptul natural al fiecăruia să-și exprime diverse spaime aseasonate cu anecdotică balcanică gen "i-am așteptat pe americani vreme de 45 de ani iar ei nu mai vor să dea nici măcar emisiuni de radio". Nu poți însă să nu observi îngustimea unor astfel de analize care nu iau în calcul decât elementul afectiv, punând spațiul carpatin sub lumina unei lămpi de carbid. Interesul american pentru Orientul Mijlociu a rămas constant, jocul în zonă vizând China și relațiile ei cu vecinji. Eroarea de dinamică a imaginii plasează spațiul carpatin într-o ipostază pasivă. Unele referințe la chestiunea asiatică găsim într-un elegant text semnat de Cătălin Ionescu și intitulat "Neîmplinita Shangri-La". Vorbind despre Tibet, Cătălin Ionescu sugerează că dincolo de Lege este de fapt o altă Lege așa cum dincolo de o Strategie se ascunde o altă Strategie. Pentru Ionescu, spațiul și timpul sunt de aceeași culoare în viziunea asiatică. Înlocuirea legilor europene cu cele asiatice prin migrarea populațiilor prin intermediul conflictelor controlate, ar putea schimba dinamica de imagine a Europei Viitorului.

Ținta americană, aparent virtuală dar acoperind controlul periferiei asiatice, este mai mult decât vizibilă. Omul este o culoare, scrie inspirat Cătălin Ionescu, așa cum o decizie are o culoare politică. Decizia executivului american, bazată pe o hotărâre a administrației Clinton, nu pare a fi un gest de așoară cum se grăbesc analiștii filoamericani să sugereze. Adeseori, părtinirea și partizanatul îi pun într-o lumină ridicolă pe cei mai vajnici susținători ai unei idei, ai unei politici. Într-o lume a fractalizării și a caruselului politic, închiștați în imagini desuete tributare politicilor anilor 50, unii analiști trag semnale de alarmă penibile. Exercițiul autorității și al puterii este o chestiune de culoare așa cum ne îndeamnă să accedem la înțelesurile de după înțelesuri, Cătălin Ionescu.

24.05.2001

• REZERVA FEDERALĂ A SUA, RELAXAREA EUROPEANĂ ȘI RECONSTRUCȚIA DUPĂ BOGDAN OCTAVIAN HRIB

Rezerva Federală a SUA a redus cu o jumătate de punct procentual principalele dobânzi la împrumuturile pe termen scurt. Se pare că pentru băncile europene măsura va avea efecte pozitive apreciază unii comentatori ai vieții financiare mondiale. Se urmărește relansarea creșterii economice, tactică ce pare că va impulsiona și unele decizii ale Băncii Centrale Europene în aceeași direcție. Relansarea economică prin influență ar putea duce la înviorarea economiilor răsăritene. În chip simbolic, ar putea fi vorba de încercarea de lăsa în urmă o lume veche, idee pe care o găsim delicat transcrisă într-o povestire SF publicată în revista String de tânărul Bogdan Octavian Hrib. Într-o lume superrobotizată, entropia informațională dirijează mașina către om. O mulțime de tineri părăsesc Orașul Vechi al lui Bogdan Octavian Hrib și reconstruiesc un al oraș, prosper. Scrisă cu emoție, povestirea metamorfozează marea politică în gândurile unui tânăr scriitor așa cum realitatea virtuală din cancelarii se transformă adeseori în proiecte inspirate. Bogdan Octavian Hrib lipsește mica lui lume de decizia politică și de dinamica jocurilor de culise alegând o tramă simplă și plină de umanism. E un scriitor care știe drumul așa cum băncile cunosc cu exactitate relația dintre cauză și efect. Ca știre de presă, propozițiile despre reducerea dobânzilor sunt încurajatoare. Dar consilierul de imagine, aidoma scriitorului, știe că presiunea imaginărilor colectiv nu răspunde întotdeauna unui excitant pozitiv.

24.05.2001

• PROFETUL TURKMEN, ALTERAREA IMAGINII ȘI EXEMPLARUL DON SIMON

Consilierii de imagine ai lui Saparmurat Niazov, președintele Turkmenistanului pregătesc o campanie de imagine a cărei axă fundamentală este darul divin al președintelui de a profetiza. Impresionantă această strategie care sfidează postmodernismul occidental făcându-l să moară de invidie cu siguranță. Într-o lume a site-urilor și a piraților informaționali de toate ismele, Imaginea Profetului ar putea funcționa fără

doar și poate dar numai îndeplinind anumite condiții. Fiind consilier de imagine, la rândul meu le voi trece sub tăcere din motive deontologice și practice. Alterarea imaginii prin Mesajul Divin nu este o încercare lipsită de succes într-un spațiu al imaginărilor care funcționează după reguli de neînțeles pentru călătorul occidental. Așa cum alterarea imaginii lui Vinto Segada, memorabilul personaj al lui Don Simon, produce o febrilitate a interpretării nivelelor semantice din povestirea "Workers" publicată în Jurnalul SF, revistă de ținută europeană la vremea ei. Don Simon construiește în personajul său o tripletă călăuzitoare pentru orice consilier de imagine. Martorul. Călăuza. Interlocutorul. Consilierii lui Niazov se află nu în fața unui imaginar supus hazardului simbolic folosit de serviciile secrete în războaiele semantice ci în fața unei construcții virtuale care are toate șansele să se compună perfect cu imaginărilor colectiv din spațiul lor de joc. Folosit inspirat, Domeniul Virtual al Noului Mileniu va produce, se pare, nu doar mutații politico-militare ci și fracturi sau fractali în filozofia exercițiului de putere.

26.05.2001

• JAMES WOOLSEY ȘI VICTOR SHEIMOV, SECURITATEA INTERNETULUI ȘI SFÂRȘITUL VERTICALITĂȚII DUPĂ ANA-MARIA NEGRILĂ

Doi profesioniști ai spionajului și-au unit forțele încercând să obțină o poziție confortabilă în Războiul Informațional Virtual. James Woolsey, fost director al CIA între anii 1993 și 1995 și Victor Sheimov, dezertor din KGB din 1980 au declarat că au pus la punct un sistem infailibil de securitate informatică pentru protejarea comunicațiilor din Internet. Neinițiatii ar face furori și scenarii fanteziste fiind cucerii de viteza cu care se derulează bătăliile informaționale. Să vedem însă sfârșitul verticalității într-o lume în care orizontalitatea se desfășoară în bucle și cascade informaționale amețitoare așa cum aceeași orizontalitate construiește cheia de boltă dintr-o povestire SF scrisă de Ana-Maria Negrilă. "Fragile" este de departe un text definitoriu pe care imaginărilor est-europene îl produce spre descifrarea noilor procese prin care hazardul se reorganizează la nivelul imaginărilor. Clădirile verticale organice construite de Ana-Maria Negrilă se prăbușesc măcinate de orizontalitatea viului care, pentru a supraviețui, își însușește forme dinamice catastrofice și aleatorii. Războiul Informațional Virtual folosește orizontalitatea ca pretext pentru că orice spion știe că Imaginărilor are o construcție holografică. Declarația lui James Woolsey și a lui Victor Scheimov nu este un mesaj adresat planului bidimensional al hărților de luptă informațională ci unor holograme informaționale. Din acest punct de vedere, verticalitatea este doar un construct artificial vizibil pentru orice profesionist al informațiilor. Războaiele spionilor, atât de suculente și de periculoase pentru neinițiați, pentru comentarii cu lecturi de almanah sau cu o solidă cultură cinematografică de tip James Bond sau Milenium, sunt de fapt războaie de imagine în care nu se jua prizonieri pentru că, odată penetrat, imaginărilor suferă o alterare ireversibilă.

26.05.2001

• UN POPAS TAIWANEZ LA NEW YORK, CRITICI DURE LA BEIJING ȘI FIGURINELE DE CEARĂ ALE LUI MIRCEA OPRÎȚĂ

Chen Shui-bian, președintele taiwanez, s-a aflat zilele trecute în SUA pentru doar 24 de ore. Beijingul a criticat escaza motivată de americani printr-un tranzit legat de probleme de securitate. Chen Shui-bian face un turneu în America Latină și, privind cu oarecare detașare această vizită, am putea înregistra doar un moment din relațiile americano-chineze a căror dinamică inspiră analiștii politici. Dacă China va reuși în anii ce vine să devină o putere mondială atunci strategii americani ar înregistra un eșec lamentabil, jocul politic căpătând brusc sau dimpotrivă, lent, o turnură revoluționară. Postmodernismul și globalismul se confruntă deja cu imaginarul asiatic care este departe de a fi descifrat. Premiile Oscar acordate unor producții cinematografice taiwaneze și invazia de filme având ca temă artele marțiale sunt subtile încercări în noile războaie semnifice ale mileniului. A folosi tocmai principiul fundamental din artele marțiale pare o tactică bine pusă la punct de SUA. Dar China are resurse economice și culturale iar criticile ei pot ascunde de fapt un plus de siguranță pe care l-a căpătat începând cu anii 80 în politica internațională. Taiwanul pare a fi un pivot în strategia chineză dar slăbirea Japoniei și mai apoi a Indiei sunt cu mult mai importante. Consilierii de imagine occidentali s-ar putea găsi în eroare așa cum personajul unui as al SF-ului, Mircea Oprîță, cade într-o eroare demiurgică dând viață unor figurine de ceară pe o planetă îndepărtată. Ceața care anima figurinele îl cuprinde pe astronaut multiplicându-l. Multiplicările lui dovedindu-se insurgente și hotărâte, astronautul alege întoarcerea pe Pământ. Criza lui va fi fără rezolvare, o criză identitară, el neaflând niciodată dacă multiplicările purtau chiar chipul său sub casă. China, departe de a fi în impas, își construiește un exercițiu de putere mondial. Mircea Oprîță în "Figurine de ceară", oferă un regal al interpretării identităților mascate. Aceste două propoziții pot fi reunite într-o construcție deloc forțată care ne-ar putea conduce la o fundamentală incomodă pentru chiar cei mai buni strategii - Adevărul e acoperit de propriile noastre convingeri.

30.05.2001

• ARIEL SHARON, YASSER ARAFAT ȘI IARBA CERULUI SAU DESPRE CONSTRUCȚIA LUMILOR ÎN VIZIUNEA LUI CONSTANTIN CUBLEȘAN

Potrivit celor declarate presei de directorul originalului Muzeu al Marțipanului din Kfar Tabour, din nordul Israelului, vizitatorii au lovit chipul lui Yasser Arafat și l-au scuipat pe cel al lui Ariel Sharon. Chipurile sunt realizate din turtă dulce, semn că plăcerea gustului este un atribut demn de luat în seamă de consilierii de imagine ai liderilor. Plăcerea gustului este un domeniu al Imaginarului Colectiv, un prânz bun consfințind încheierea cu succes a unei afaceri sau a unei înțelegeri politice. Sancțiunea ar putea părea drastică și relevantă la prima vedere ea nefiind însă lipsită de anecdotic. Să ne amintim de serbările antichității când autoritatea era pulberată

vremelnic din Imaginarul Colectiv prin arderea unor păpuși de paie care întruchipau un imperator sau altul. Dincolo de criza locuirii și de pivotul politico-strategic pe care îl reprezintă Orientul Mijlociu, am putea reduce acest spațiu la dimensiunile unei lumi mici cu anumite funcționalități sau l-am putea maximiza simbolic la dimensiuni planetare neluând în calcul celelalte ecuații strategico-militare. Un astfel de proces de maximizare se regăsește într-un roman scris de un profesionist al SF-ului, Constantin Cubleșan. "Iarba cerului" opune pe un Pământ transformat într-un muzeu-planetă, doi bărbați aflați într-o confruntare pe viață și pe moarte. Miza este constituită tocmai din valorile milenare ale civilizației umane. Asemenea lor, cei doi protagoniști ai Orientului Mijlociu se află într-un conflict declarat construit din negocieri, din armistiții și lupte deschise. Elementul esențial din "Iarba cerului" este perpetuarea valorilor civilizației umane, Constantin Cubleșan realizând un incisiv efect moralizator dar și deslușind căile prin care omenirea se poate desfășura prin autoorganizare și negociere într-un Univers aparent insensibil la problemele noastre aparent insolubile într-o lume a diversității și conflictului în cascadă. Orientul Mijlociu, folosit ca stratagemă escatologică în unele scenarii apocaliptice este departe de autodistrugerea sa fizică sau simbolică. Preluând oprobiul public, figurinele de turtă dulce ale lui Ariel Sharon și Yasser Arafat ocupă în dinamica de imagine a celor doi lideri o poziție confortabilă care poate genera construcții de imagine din cele mai diverse. Plăcerea gustului nu se substituie conflictului dar, printr-un efort de interpretare, poate anunța noi evoluții în planul imaginarului atât de fascinant al Orientului Mijlociu.

31.05.2001

• DEZBATERILE APRINSE DE LA VATICAN ȘI COMPLEXITATEA ÎN VIZIUNEA LUI FLORIN MUNTEANU

160 de cardinali s-au reunit la Vatican timp de trei zile pentru a dezbate viitorul Bisericii Catolice. Unii cardinali au cerut ca bisericile locale să primească noi libertăți în conducerea bisericii la nivel mondial, criticând autoritarismul centrului. Supusă vârtejului schimbării care soarbe întreaga lume, biserica dorește în straturile sale intime o nouă re poziționare, dorește ieșirea din conservatorism și închistare, vrea un suflu nou. Complexitatea e o provocare dificilă pentru o instituție care are încă avantajul secretului bine păzit și al unui număr impresionant de adepți pe toate continentele. Legat solid de marile descoperiri geografice, de cruciade, de revoluții și schimbări spectaculoase în politica modernă, catolicismul are în față o problemă științifică. "Se duce o luptă acerbă în interiorul fiecăruia, o luptă cu propriul orgoliu, cu neputința sau mai grav, cu nedorința de a ști sau de a fi", afirmă distinsul om de știință Florin Munteanu într-un text despre știința complexității. Fin analist al lumilor, fie ele SF, politice, fizice sau cosmice, Florin Munteanu vede în neînțelegerea complexității o condiție tragică a modernității. El consideră că Realitatea Universului și coerența unor Realități

Virtuale inventate sunt doi atractori diametrali opuși. În orice domeniu al omenescului, spune Florin Munteanu, operăm cu modele simplificate. Această apreciere a distinsului om de știință vine să lămurească cele trei zile de dezbateri aprinse de la Vatican. Cardinalii se pare că au stabilit succesorul Papei Ioan Paul al II-lea dar au și procedat la o restrângere tactică a posibilelor evenimente viitoare. Un model simplificat îi va ajuta să găsească politici inspirate pentru ca Biserica Catolică să poată rezista unui Mileniu care se anunță plin de provocări. Complexitatea pare un adversar extrem de pervers, unul din câmpurile sale de bătălie preferat fiind Imaginarul Colectiv.

01.06.2001

• CRIZA DIN CALIFORNIA, POLITICA INTERNAȚIONALĂ ȘI ZIUA CONFUZĂ DE LUCIAN IONICĂ

De câteva luni, locuitorii Californiei se confruntă cu o acută criză de energie. California, fieful lui Al Gore a așteptat vizita lui Bush care a și-a afirmat împotrivirea față de orice control impus al prețurilor la electricitate. Smulși din imaginarul colectiv bine împănate cu călătorii temporale, cu găuri de vierme, cu albine ucigașe și nenumărate godzile, californienii au probleme reale pe care ecologiștii i le vor fi reproșat președintelui. Nenumăratele filme americane în care populația Americii e inventariată și sortată, manipulată și numerotată prin metode specifice pălesc în fața unor probleme reale care ar putea influența politica mondială. Opinia publică americană pare hotărâtă să-și reclame problemele cu mai multă vigoare, conflictele de dincolo de frontierele acvatice ale Americii fiind destul de vagi în imaginarul colectiv. În povestirea sa "Ziua confuză", Lucian Ionică istorisește o experiență temporală a unor cetățeni obisnuiți care se confruntă cu un experiment. Striviți de multicolorele fațete ale manipulării, cetățenii obisnuiți par să dezerteze din regimentele manipulate prin media, prin zvonuri sau prin alte mijloace. Personajele lui Lucian Ionică ar putea fi chiar și californieni obisnuiți așa cum ar putea fi britanici, ruși sau japonezi. Lucian Ionică dezleagă înțeleșurile fundamentale ale imaginarului colectiv cu mulți ani înainte ca feluritele evenimente politice să ne producă nopți nedormite. Oamenii obisnuiți, fie ai ficțiunilor fie ai prezentului, au nevoie nu de un regim imaginar constrângător ci de soluții. Bush ar putea derapa din această pricină, mai ales că multe voci americane cer politici naționale, globalizarea părând mai degrabă dezertarea plutonului politic din câmpul civic apropiat. Fie personajele lui Lucian Ionică, fie californieni, oamenii din real și virtual sunt cele două fețe ale oglinzii în care politicienii se privesc de multe ori cu stupeoare.

02.06.2001

• DESTRĂMAREA BELGIEI ȘI INVENTARUL FANDOMIAL AL LUI DAN POPESCU

O foarte mică grupare politică belgiană RWF-RBF profetește o iminentă destrămare a Belgiei care, la ora actuală, e împărțită în trei mari regiuni, Flandra, Vallonia și Bruxelles. Gruparea cere ca sudul

francofon al Belgiei să devină independent iar mai apoi să se alipească Franței. Patru milioane de locuitori ai Valloniei ar urma să se alăture francezilor într-o bizară mișcare de recompunere a frontierelor care face proiectul de integrare să fie doar o frumoasă utopie. Inventarul imaginar al Europei produce de multe ori reacții rebele sau revoluționare, imaginarul fiind tradus în conflicte locale pe al căror teatru se joacă mari interese politice. Inventarul imaginar nu-i este străin lui Dan Popescu, o figură remarcabilă a mișcării SF din România. Cu o minuție demnă de mari politicieni sau de secretari de cabinet care mânuiesc arta manipulării cu inspirație, Dan Popescu alcătuiește inventarul fandomului românesc definind cu eleganță imaginarul unei lumi aflate într-o mișcare haotică dar organizată exemplar, metafizic. Asemenea lui, spirite insurgente realcătuiesc imaginarul Europei purtându-ne spre proiecte care vor fi utopice sau nu.

03.06.2001

• ELECTORATUL BRITANIC, VIITORUL UNIUNII EUROPENE ȘI VITRALIUL LUI SILVIU GENESCU

Lionel Jospin a reușit să bulverseze electoratul britanic prin discursul său despre viitorul Uniunii Europene. E ca și cum Jospin i-ar fi pus pe britanici să privească o lume îndepărtată printr-un vitraliu asemenea celor descrise de Silviu Genescu în povestirea sa "Imagini dintr-o lume îndepărtată". Electoratul laburist pare a fi pro-european în timp ce electoratul conservatorilor se arată gata să adopte atitudini radicale față de problema monedei unice. Se pare că Romano Prodi va cere mai multă putere pentru Bruxelles ceea ce îi va surprinde probabil pe francezi și pe britanici. Vitraliul lui Silviu Genescu alunecă fantomatic pe frontoanele europene occidentale purtând cu ele imaginile unei lumi îndepărtate. Inteligențele superioare care străbat timpul spre un ipotetic viitor se confruntă cu poziții conservatoare sau alarmiste care vor să apere încremenirea într-un sistem de valori desuet. Dincolo de strategiile marilor interese fie ele oculte sau nu, omenirea se află în pragul unei revelații. Vitraliul lui Silviu Genescu poate fi privit ca și o construcție metaforică, el fiind o oglindă în care Imaginarul European s-ar putea privi în orice moment al istoriei sale zbuciumate, chiar dacă o va face cu teamă și, uneori, cu repulsie.

04.06.2001

• WASHINGTON, MOSCOVA, ORIENTUL APROPIAT ȘI LUMILE INCLUSE ALE LUI RADU PAVEL GHEO

Igor Ivanov, ministrul rus de externe i-a spus lui Yasser Arafat la Moscova că Washington-ul trebuie să fie interesat și el de încetarea violențelor în Orientul Mijlociu. Ivanov a anunțat că Moscova va trimite în zonă un emisar de același rang cu cel american. Un bun consilier de imagine, lucid, depășind capcanele sentimentalismului ieftin, ar putea vedea în plinătatea lui exercitându-se principiul lumilor incluse pe care îl descoperim operând într-una din povestirile SF ale lui Radu Pavel Gheo, "Dans de lebedă mecanică". Inventivul scriitor construiește principiul printr-un joc

de computer al cărui scenariu scapă operatorului. Imaginile se derulează unele dintr-altele, intuiția fiind fundamentala strategică. În final obții o lume alcătuită din "alte imagini-lumi logice în sine". Aidoma lui Radu Pavel Gheo, diplomația americană și diplomația rusă joacă un joc de imagine dinamic și nu lipsit de subtilitate în Orientul Mijlociu. O privire mai atentă ar putea scoate la iveală regulile după care se joacă în același mod în Balcani sau în Asia. Washington-ul încearcă să păstreze controlul periferic în timp ce Moscova joacă cu lejeritate un joc de centru. Enigmatică ecuație a americanilor fiind în continuare China, principiul lumilor incluse rămâne, la prima vedere, singurul principiu valabil în diplomația internațională. Imaginarul colectiv, dinamic, este permisiv, punctele de blocaj etnic sau militar contrabalansând imaginea superficială a unor politicieni care luptă pentru o politică a frontierelor deschise.

05.06.2001

• CHESTIUNEA CORSICANĂ ȘI NESFĂRȘITA MAȘINĂ A LUI ALEXANDRU UNGUREANU

Statutul insulei Corsica a produs confuzie în mass media franceză, trei articole fiind considerate cheile textului de lege. Ministrul de interne, Daniel Vaillant, a declarat ziaristilor că textul votat este echilibrat încercând să minimalizeze întrebările îndreptățite legate de cele trei articole confuzionante. Vaillant este aidoma lui Max din "Nesfârșita mașină", povestire SF scrisă de Alexandru Ungureanu cu ani în urmă. Max se întreabă retoric dacă n-ar trebui pur și simplu să oprească Mașina, o construcție mecanică simbolică în text. În replică, un alt personaj, Den, spune că Mașina este imensă și că angrenajele ei nici nu pot fi numărate. Asemenea nesfârșitei mașini ale lui Alexandru Ungureanu, Europa Occidentală și Imaginarul ei par a fi o nesfârșită mașinărie care din când în când e stricată. Delegările conținute în statutul insulei Corsica sunt de departe un plonjeu în marasmul descentralizării care ascunde o nouă imagine. Racordurile populare, prin folclor sau prin pornografie, asezonază descentralizarea într-un ritual. Între Corsica și continent neânțelegerile se acutizează și este de presupus că și unele personaje legendare ale istoriei vor fi luate în calcul pentru a dinamita imaginarul colectiv. Nenumărabilele angrenaje europene de la înțelegeri secrete care funcționează încă înainte de Primul Război Mondial sunt pentru consilierul de imagine un câmp de imagine operabil și atrăgător. O întrebare incomodă plutește în aer. Nu cumva lumea politică este guvernată intim de imaginar?

06.06.2001

• BLAIR E ÎN BALON, AFIRMĂ CONSERVATORII SAU DESPRE SINGURĂTATE ÎN MANIERA LUI TRAIAN BĂDULESCU

Spargeți-l pe Blair, scrie pe baloanele lansate în campania electorală de conservatorii britanici. Ultimele sondaje par ușor nefavorabile lui Blair deși imaginea lui de bun familist îl menține pe linia de plutire. Strategia vădită a conservatorilor de a limita

majoritatea laburiștilor dă acestora din urmă serioase bătăi de cap. Blair ar putea fi chiar punctul lor vulnerabil, un consilier de imagine profesionist alegându-l ca țintă sigură în campanie. Blair poate fi compromis din multe puncte de vedere. El nu s-a dovedit a fi la înălțimea liderilor europeni iar zâmbetul său fals și artificialitatea gesturilor i-ar putea aduce deservicii majore. Blair a stat tot timpul în umbra lui Clinton iar datoriile pe care le are de plătit către magnații mediei internaționale îi limitează gradele de libertate. Blair nu este un erou. Nu are nimic din hotărârea Doamnei de Fier și nu a știut să-și construiască un război sau un adversar. Blair s-a însingurat jucând în funcție de conjuncturile internaționale. Războiul cu conservatorii nu face din el un erou popular. Ideea despre Blair este aidoma ideii despre singurătate pe care Traian Bădulescu o dezvoltă în povestirea sa "Singurătate" publicată într-unul dintre suplimentele cotidianului Ziua. Oamenii, în căutările lor, spune Bădulescu, îi descoperă pe Ceilalți, descoperirea nefiind însă revelatoare. Ceilalți ne sunt atât de asemănători! Asemenea personajului colectiv al lui Bădulescu, Blair descoperă că ceilalți nu se deosebesc prea mult deși, la o primă vedere, totul ar fi diametral opus. Lipsit de un război real, de un conflict pe măsură, care să-i construiască o imagine de forță, Blair trebuie să joace atent, speculând patriotismul insular al britanicilor și încercând să diminueze imaginea curții regale prin diverse tertipuri. Din nefericire pentru el, Blair nu are anvergură și este prizonierul propriilor sale slăbiciuni așa cum ne spune și Traian Bădulescu în finalul povestirii sale: "Ne dăm seama că suntem prizonieri". În astfel de situații, maniera de joc e vizibilă și fără de surprize.

07.06.2001

• IRLANDEZII ȘI TRATATUL DE LA NISA SAU DESPRE INTEGRAREA VIRTUALĂ VĂZUTĂ DE CĂTĂLIN IONESCU

Se pare că irlandezii nu prea sunt interesați de Tratatul de la Nisa, afirmă unii observatori. Pentru aderare s-ar pronunța favorabil 45% dintre irlandezi. Sondajele de opinie făcute în insulă arată că un procent destul de mare, 27%, sunt total dezinteresați. Aparent departe de lumea dezlănțuită, rănită în orgoliul național și știrbită teritorial, Irlanda își consumă destinul în istorie recuperând legendele și sonoritățile celtice care vorbesc despre un neam mândru și războinic. Imaginarul colectiv, în care putem descoperi înțeleșurile adânci ale politicilor și ale atitudinilor, ne poate ordona descoperirile. Integrarea Imaginarului, care este de fapt cheia Integrării Europene, are anumite chei în textele lui Cătălin Ionescu. Unul dintre ele, "Neuromatul", vorbește despre integrarea virtualității artificiale prin operatorii săi aflați dincolo de lege. Spargerea codurilor virtuale, aidoma spargerii codurilor Imaginarului, devine la Cătălin Ionescu soluția integratoare dar care anunță și insurgența. Mare parte dintre irlandezi se tem că odată ce vor adera își vor pierde neutralitatea militară într-un superstat european. Într-o astfel de situație, visul de a reîntregi Imaginarul Irlandez se va năruși dintr-odată. Ori forța

acestui imaginar, care guvernează tradiții pline de măreție stă tocmai în acest vis. "Cine să-i asculte în nebunia turbioanelor din GlobalNet?" spune Cătălin Ionescu despre personajele sale intuind turbioanele din Imaginarul Colectiv cu care politicienii lumilor au destule bătăi de cap. Irlandezii par hotărâți să-și folosească Imaginarul pe potriva înaintașilor lor celți trimițând lumii acest mesaj prin încântătoare și stranii expresii muzicale.

08.06.2001

• FEMEILE ȘI TALIBANII ȘI SABIA VAMPIRULUI SCLIPIND ÎN MÂINILE LUI COSTI GURGU

În recenta antologie "Cronicile Sîngelui", Costi Gurgu construiește o tensiune gravă luându-și ca model-lume-mic un hotel exemplar. Filozofia interioarelor este aplicată într-o notă neconspirativă, vampiriada fiind ea însăși o burlescă a Imaginarului lipsit de ridicol. Descăpătănarea doamnei Mora, în finalul vampiricului text "Hotelul sfinților" poate fi citită nu tocmai într-o manieră violentă, fizică, ci suferă o interpretare în metasimbol. Lipsirea femeii de libertate. Aceasta ar putea fi ideea generatoare a textului lui Costi Gurgu, text-lume care se autoconstruiește preluând elemente de Imaginar Colectiv presărate ici-colo în mințile și inimile cititorilor. Costi Gurgu vine să demonstreze, pentru a câta oară, că transparența este o ființă a fabulatoriului așa cum o face și în romanul său "Ciurma de sticlă". Transparența instituționalității, a construcției, este și în "Hotelul sfinților" o fundamentală care ascunde de fapt efectele manipulatorii. Asemenea vălului Maya, transparența lui Costi Gurgu, metamorfozată în scânteierea uriașului tăiș care desparte capul doamnei Mora de trup, este o matrice care se regăsește în politic. Însoțit de spiritul religios, politicul construiește Imaginarul Mileniului într-o manieră devastatoare prin care spiritele auguste sucombă iar spiritele paralitice preferă închistarea în inacțiune și în strategii regionale. Femeile străine care conduc mașini în Afganistan nu mai au voie să o facă, relatează agențiile de presă. Aceasta ar fi în deplin dezacord cu legile Emiratului Islamic. În chip simbolic, femeia, prin transparența relatării, devine un artefact al spiritului religios care face concesii politicului sau pe care politicul îl curtează în dauna naturalului. Sabia, metamorfozată și liber interpretată ca regulă și dogmă, desparte trupul femeiesc de suflet, nimicind sensibilitatea. Înspre un astfel de adevăr teribil ne conduc textele lui Costi Gurgu și evenimentele înghesuite în mici cuadrați de neputință cotidian-internațională.

09.06.2001

• MASACRUL DIN NEPAL ȘI LEGĂTURILE DE SÂNGE DINTRE REAL ȘI IMAGINAR ÎN STRATEGIILE TEXTUALE FOLOSITE DE ANA-MARIA NEGRILĂ

Legăturile de sânge sunt poate cele mai puternice aflătoare între ființele umane. Ruperea violentă a legăturii de sânge este prăbușirea sacrului, surparea Imaginarului, desființarea ordinii și fragmentarea arborelui vieții. Masacrul din Nepal, poate unic în

istoria suveranilor, e un rău semn prevestitor pentru monarhii. Intrigile de palat, fii risipitori sau fiicele rebele, regicidul și fratricidul zguduie de ceva vreme Imaginarul Monarhic. Desecretizarea vieții de curte, imaginile filmate și bulversarea mulțimilor în direct cu evenimentul, produc o schimbare fundamentală a imaginii monarhiilor. Media produce un clivaj punând sub lupă legăturile de sânge care se dovedesc a fi din ce în ce mai precare, supuse unei puternice eroziuni. Legătura de sânge dintre Real și Imaginar se regăsește aproape simultan din punctul de vedere temporal al lui "aici și acum" în povestirea "Cântecul zorilor" publicată de Ana-Maria Negrilă în recenta antologie "Cronicile Sîngelui", apărută în colecția Morfeu a editurii ProLogos. Antologia e un produs al grupului *KULT* care abordează legăturile de sânge într-o manieră profesionistă, construind de fapt o metalegătură. Ana-Maria Negrilă închide o acoladă între Real și Imaginar prin legătura de sânge, demonii ei nefiind liberi ci prinși într-o țesătură metafizică. Îngerul sincron al prințului Dipendra este prin proximitate imaginară aidoma îngerului din "Cântecul zorilor". Un înger care pândește greșeala care aduce sfârșitul nu poate fi decât o metalegătură pe care Imaginarul și-o revendică în mod violent. Dincolo de gloanțele ucigașe și de senzațional, stau îngerii și ființele fabuloase care ne guvernează în gândurile și actele noastre. Strategiile textuale sunt ale metafizicului și ele se relevă atât laturii grave proprii unei scriitoare de forță ca Ana-Maria Negrilă cât și prințului Dipendra. Astfel de strategii textuale pun în mișcare, spre folosința sau meditația noastră evenimente și momente solemne sau tragice. Solemnitatea, sub fațeta ei gravă, ni se relevă în textul semnat de Ana-Maria Negrilă așa cum gravitatea, sub fațeta ei solemnă, ni se relevă din actul disperat al prințului Dipendra. Legăturile de sânge sunt ale secretului, fiind între oameni dar sunt guvernate de metafizică, în aceasta constând misterioasele lor conjuncturi. Dincolo de tragic, stau înțelesuri tainice. Profeția care vorbește despre violentul sfârșit al dinastiei Shah din Nepal pare împlinită. În timp ce legăturile de sânge monarhice par a sta sub semnul predictibilității, imaginarul subsumându-se și conținându-se în real, Ana-Maria Negrilă ne avertizează că legăturile de sânge dintre Imaginar și Real nu stau tocmai sub fatidicul semn al predictibilității. "Aici și acum" și lipsirea de prezent, trecut și viitor, fac în mod straniu, ca strategiile textuale să guverneze nu doar imaginarul ci și insurgența.

10.06.2001

□ BUSH PE MAREA FURTUNOASĂ ȘI LUMILE ACVATICE ALE LUI CĂTĂLIN ȘTEFAN

Șeful Casei Albe navighează în această săptămână pe marea furtunoasă a Europei lansând prin porta-voce mesajul că războiul rece este o relicvă a trecutului. Valurile mării europene sunt extrem de agitate după votul negativ al irlandezilor atenuat se pare de victoria lejeră în alegeri a lui Tony Blair. Misionarismul integrator se va accentua în perioada ce urmează, în mare viteză, de parcă un ciclon s-ar

arăta navigatorilor la orizont. Bush susține că Rusia nu este inamicul Americii și o face nu numai pentru că Rusia este un partener geopolitic de mare ținută ci și pentru că sindromul chinez produce nopți albe la Washington. Bush se vede nevoit să intre pe propria sa tablă de șah și să mute piesele așa cum îl inspiră nu doar consilierii săi ci și interesele politice americane din ultima sută de ani. Imaginea acvatică a politicii americane e sugerată de continua spălare a periferiilor marelui continent euroasiatic prin diverse tactici și strategii, prin fronturi deschise, prin armistiții și negocieri în regim de urgență. Regimul imaginar american, de la Moby Dick la navigatorii Internetului, este al acvaticii așa cum aceluiasi regim imaginar se supun personajele scriitorului Cătălin Ștefan. Cuplând cele două domenii imaginare, obținem dezvăluirea unor secrete ale ființării lumilor fie aparținătoare politicii fie ficțiunii. În povestirea sa, "Românii de pe alte meleaguri", Cătălin Ștefan construiește porturi subtile în care ancorează metaforele sale, pretutindeni fiind și el un concept oceanic, același care animă politica americană. Din când în când, personajele lui Cătălin Ștefan se metamorfozează trecând bariera lumilor așa cum, pentru a înțelege acvaticea lume europeană, George W. Bush ar trebui să simtă ca un european. Anecdotică regimului imaginar, acoperitor ca un ocean, al imaginarului de circumstanță, produce adeseori confuzie în politica americană. Părăsind poziția inițială, de forță, Bush joacă la limită cartea europeană pentru a reface jocul cu China. Turbulențele oceanului aerian care au dus la regretabilul incident aviatic, nu țin seama de politicile și strategicele omenescului. Asemenea lor, turbulențele oceanului ficțional din lumile lui Cătălin Ștefan produc efecte surprinzătoare și superbie în locuri în care, criticii desueți ai ficțiunilor cred că nu mai e nimic interesant de descoperit.

12.06.2001

• MIHAIL GORBACIOV, SECRETELE PUTERII ȘI FIARA ROȘIE ÎNLĂNȚUITĂ DE RUXANDRA PAUL

Construcțiile rigide ale lumilor produc prin arestarea realului, la efecte de lentilă dar și la necesare dezvăluiri care își iau ca sarcină ingrătă îndreptarea imaginarului colectiv. Un editorial semnat de Ruxandra Paul în numărul lunii mai a publicației digitale *Civitas Solis*, reia imaginarul în formele lui brute aplicându-l realității cu insurgență și, aparent, tăind orice punte de comunicare și negociere. Înlănțuind fiara roșie în propoziții devastatoare, Ruxandra Paul aruncă o privire ascuțită asupra realului adoptând nu doar o poziție afectivă dar și una demolatoare. Aflată în dreptul ei natural de a adopta o poziție lipsită de fățarnicie sau dubiu, Ruxandra Paul limitează accesul la profunzimi perverse ale istoriei reclamând ficțiunii o descătușare totală. Regimul imaginar al acestui editorial este acordat fin cu regimul imaginar pe care Mihail Gorbaciov îl va exploata în anunțatul serial de televiziune "Secretele Puterii". În cele zece episoade vor apărea marile personalități ale sfârșitului de secol XX care și-au asumat într-un fel sau altul ghilotinarea unui domeniu al imaginarului ce părea desuet și dezacordat.

Dezvăluirile vor curge fluviu adăugându-se propriilor noastre scenarii pe care le-am construit voit sau nu, pe măsura presiunii evenimentelor și a avalanșei informaționale. Aparent disparate, cele două poziții, multiplicare în serii nenumărabile, definesc starea de spirit care guvernează începutul Mileniului. Fie că fiara roșie va fi înlănțuită așa cum reclamă Ruxandra Paul sau că Istoria ne va dezvălui că sentimentalismul moare în fata urgenței și necesității istorice, așa cum ne va lăsa să înțelegem Mihail Gorbaciov, suntem cu toții încă prizonieri într-o lume care coboară punți de comunicare spulberate în mod tragic de însusi imaginarul nostru revoltat și în căutare continuă de sens.

13.06.2001

• MARINA REGALĂ BRITANICĂ NU MAI FACE FAȚĂ ÎN TIMP CE BOGDAN-TUDOR BUCHERU DEZVĂLUIE STRĂLUCIREA FIERULUI PUR

Citând un așa-zis raport confidențial al Ministerului Apărării, publicația britanică "The Daily Telegraph" notează că Marina Regală Britanică nu și-ar putea onora angajamentele față de NATO nici chiar dacă ar fi vorba de protecția propriului potențial naval. Povestea raportului e învăluită oarecum în mister neștiindu-se dacă el a fost elaborat de un oficial de rang înalt sau e opera unui subaltern. Ghidându-ne după principiul incertitudinii, ne putem întreba dacă documentul este real și dacă nu conține propoziții false care fracturează nu doar imaginarul opiniei publice dar poate crea o stare de surescitare în mediile informaționale secrete. Raportul specifică lucruri stupefiante printre care lipsa de muniție a navelor care, ieșite în larg, nu s-ar putea apăra. Strategicele militare și informaționale care sunt ale predictibilității dar și ale incertitudinii pot genera efecte hilare sau perdele de fum. Lipsa artefactelor construite spre folosință războinică poate fi un element de negociere și de re poziționare în câmpul politicilor aflate într-o amețitoare reinterpretare și într-o dinamică operațională amețitoare. Artefactul, primește, cu această știre deconcertantă pentru publicul larg, o încărcătură simbolică prin personificare, așa cum Bogdan-Tudor Bucheru construiește în povestirea "Moștenirea", apărută în antologia grupului Kult, "Croniclele Sângelui", o fractură generată de artefact în corpul imaginar. Sabia lui Bucheru sfâșie imaginarul așa cum lipsa artefactului militar servește în domeniul imaginar al confruntărilor, al negocierilor geostrategice. Bucheru nu are complexul vanității așa cum în lumea politicilor, complexe de inferioritate lipsind, fac loc jocului subtil al dezinformării și al lecturării structurilor narative care se vânzolesc aparent libere în imaginarul colectiv. Moștenitoare a unor tradiții de luptă navală care au inspirat atât imaginarul maselor dar și strategiile unor flotile de-a lungul timpului, în bătălii memorabile, Marina Regală Britanică joacă o carte inspirată prin lipsirea de artefact. Supuse interpretării acordate cu evenimentele politice, scurgerile de informații către opinia publică pregătesc terenul negocierilor și câmpurile informaționale pentru jocuri conflictuale de natură fie să deruteze adversarul strategic fie de

natură să reinstrumenteze decizia politică în cadrul alianței. Asemenea strategiilor militari, Bogadan-Tudor Bucheru își joacă și el inspirat cartea violării imaginarului pregătind Lectorul Ideal pentru jocuri de interpretare și folosind strălucirea fierului pur ca pe un artefact metaforic pentru accesul la lumini.

14.06.2001

• **JORDAN PIERDE ALEGERILE RATÂND DEDUBLAREA PE CARE O CONSTRUIEȘTE HORIA NICOLA URSU**

În "Ultimul refugiu", povestire apărută în antologia publicată de Dan-Silviu Boerescu la editura ProLogos, Horia Nicola Ursu construiește o falie în timp folosindu-se de o structură narativă exemplară, dedublarea fiind o stare a conștiinței în viziunea lui. Neavând știința lui, fotomodelul Jordan a ratat intrarea în Camera Comunelor pierzând în fața laburistei Beverly Hughes care a câștigat detașat. Consilierii de imagine ai vestitului model, pe numele ei adevărat Katie Price, i-au feliat imaginea încercând o falie în timpul prezent, necunoscând regulile unei astfel de construcții narative. Sarcina de imagine, pe care Horia Nicola Ursu o rezolvă prin interogație și elan descriptiv, generos și inventiv, nu este rezolvată în campania fotomodelului britanic, efectul fiind diminuat de plaja restrânsă de audiență pe care o acoperă oferta ei electorală. Viața politică, un ultim refugiu pentru diverși actanți ai pieței de imagine, fotomodele, piloți de curse, interpreți și instrumentiști, se dovedește a fi o adevărată devoratoare de imagine neinspirat guvernată. Bustul demn de toată invidia și formele sexi ale fotomodelului britanic nu au fost convingătoare pe o piață saturată de dezvăluirea corpului. Nuditatea, prost controlată de echipa de imagine sau chiar de ea însăși, nu a ajutat-o pe Katie să dea o lovitură mortală laburistei. În replică, Horia Nicola Ursu, aflat într-un domeniu imaginar aparent contrar, guvernează nuditatea conștiinței care a jucat o festă fotomodelului britanic. Fixată rigid într-un suport electoral limitat, Katie demonstrează că mișcările conștiinței virusate de laburiști au nevoie de excitanți mult mai inspirați. Efectul de zbor pe care îl obține Horia Nicola Ursu ar fi ajutat echipa de imagine a lui Katie să-și formeze o imagine de ansamblu asupra electoratului și a situației de joc elaborând o strategie adecvată. Tentând electoratul cu bilete gratuite la meciurile de fotbal, Katie descoperă ca atâția alți oameni politici de-a lungul istoriei, că gratuitățile dau lovituri periculoase stărilor de dedublare continuă ale electorilor.

15.06.2001

• **MADONNA, POLITICILE FARMACEUTICE ȘI MICHAEL HAULICĂ DECONSTRUIND-O PE MORDELIA**

Madonna se dezgolește iar, anunță New York Times scriind că o firmă de produse farmaceutice din Europa va folosi imaginea devenită bun de folosință publică, pentru a vinde mai multe mii de prezervative. Se pare că peste 50.000 de prezervative sunt deja aproape de coastele Americii gata, gata să invadeze sex-shop-urile. Tulburătoare răsturnare de situație,

imaginea dezgolirii fiind folosită pentru protecția actului sugerat subtil sau revoluționar de Madonna pe scenele lumii. Este o politică aidoma strategiei folosită de Michael Haulică în povestirea "Mordelia", publicată în recenta antologie SF editată de editura ProLogos. Personajul feminin construit de Haulică, punctul central al unei orgii textuale rafinate dar și zgrunțuroase, un metatext de excepție, este de fapt Simbolul Sexual, orgasmul în toată splendoarea lui. O prăbușire a lectorilor în ei înșiși, în fantasmale lor. Haulică adaugă tensiune textului așa cum politicile farmaceutice adaugă tensiune intimității stârnind orgii sexuale în imaginarul valorilor de clienți care vor goli rafturile. Oferită mulțimilor spre îngurgitare simbolică, Madonna este o Mordelia, se confundă cu ea, cuplul acesta imaginar bându-mesele de joc și masa tratatelor secrete și a înțelegerilor perverse într-un balet politic amețitor. Nu protecția va fi căutată ci nesfârșitul orgasm simbolic mult mai devastator și mai plin de supremă cunoaștere și descăusare. Haulică, un maestru al textului sexualizat și sexualizator o reconstruiește pe Madonna într-un alt domeniu al imaginarului așa cum politicile farmaceutice o construiesc pe Mordelia fără a avea știință de ea. Femeia-fotoliu dăruită lectorului de subtilul Michael Haulică este o imagine-cadru care produce o serie. În fapt, Haulică o inventează pe Madonna inițiind lectorul în știința fluidelor.

16.06.2001

• **PRAGA ANULUI 2002, NATO ȘI STRUCTURILE NARATIVE FOLOSITE DE IOAN GROȘAN**

Ioan Groșan, unul dintre cei mai rafinați și subtili scriitori români și insurgent editorialist al cotidianului ZIUA, scrie recent despre Praga anului 2002 și integrarea României în NATO nu într-o cheie anecdotică devastatoare și nici amar-optimistă ci folosind structuri narative dinamice, coerente și convingătoare. Posibilitatea integrării pe fragmente a României nu este o profeție manipulatorie și nici o interogație fatalistă ci o propunere de negociere a imaginarului potrivit unor tactici și strategii demne de un scriitor neînregimentat facilului și vulgarizării. Ioan Groșan construiește scenarii, uneori declarat S.F., cu o intuiție și o dezinvoltură care i-ar face să pălească de invidie pe mulți scriitori de SF. Aflat într-o poziție centrală în structurile sale narative, Ioan Groșan construiește virtualități inspirate, modele de lumi funcționabile potrivit enciclopediei noastre, fără ca aceste modele să fie utopice ci potrivite exercitării unor stări de reflecție reparatorii. A repara viitorul, pare a fi principiul director al lui Ioan Groșan dar nu după o partitură escatologică sau de împăcare cu Răul prin batjocoră sau zeflemea. Praga anului 2002 va fi un prag prea înalt sau, din nefericire, iluzoriu pentru România dacă vor lipsi strategiile și tacticile, fiind arestate de calculul aritmetic. Ioan Groșan ordonează ficțiunea fragmentarului nu diabolizând-o și transformând-o anecdotic într-un caz tragic de manifestare a complexității în geo-politică ci obligând-o, inspirat, să fie imaginea în oglindă a unui act politic de anvergură.

17.06.2001

• IMAGINARUL UNGAR ÎN CĂUTAREA UNUI PUNCT DE ECHILIBRU ȘI FRAGMENTAREA IMAGINARULUI ÎN MANIERA LUI JEAN-LORIN STERIAN

Fie guvernat de un scriitor, fie aflat spre folosința unui popor, imaginarul pare a fi guvernabil prin memorie și prin reîmprospătarea memoriei. "Printre cerșetori", o terifiantă povestire SF publicată de Jean-Lorin Sterian în antologia "România SF 2001", propune spre folosința imaginarului structuri descriptive cu grijă alese dintr-un inventar enciclopedic infinit. Orașul lui Jean-Lorin Sterian își pierde locuitorii care dispar din memoria citadină fiind decorporați de ființe fabuloase invizibile numite "cerșetori". Decorporarea imaginarului colectiv prin politici și legi controversate este o strategie milenară care are succes în timp pe măsura contextului geopolitic și a obtuzității și ignoranței corpului virusat. În anul 2001, imaginarul ființei, văzut nu ca o sumă ci ca o stare dinamică, are ca suport popoare, națiuni, conglomerate politice și militare. În tot acest carusel al Istoriei și al Evenimentului măsurabil arareori prin statistici dar guvernat de afecte și înțelegeri și tratate secrete, imaginarul își caută câte un punct central de coagulare. Jean-Lorin Sterian construiește o lume credibilă prin structuri descriptive conținând imaginea de forță a Celuilalt, a Străinului. Imaginarul ungar reia tema invers, a ființelor aparținătoare lui ca și componente existențiale aflate printre Ceilalți. Încercările de a recompune o structură imaginată unificatoare, prin legi fie ele controversate sau supuse suspiciunii, nu sunt proprii doar imaginarului ungar ci multor altor corpuri culturale și informaționale care, în structurile înalte, construiesc oglinzi ce focalizează fie evenimente devastatoare, fie tensiuni geo-politice pentru re poziționarea în baletul negocierilor strategice, fie efecte contrare, numind aici întărirea prin rezistență și insurgență a altor corpuri de imaginar. Încercarea de a echilibra raportul dintre centru și periferii, lucrând asupra vecinătăților ca și cum ar fi limite este însă, de cele mai multe ori, sortită eșecului, principiul "manipulatorul manipulat" acționând în toată splendoarea lui. Jean-Lorin Sterian, din acest punct de vedere, își guvernează imaginarul cu mână forte instrumentând manipularea printr-o propoziție șocantă dar mustind de subtile înțelesuri: "Solidaritatea față de flămânzii din Africa se datorează unui ecran de televizor..."

18.06.2001

• CĂRȚILE SUD-ASIATICE, BUSH ȘI MIRCEA CĂRBUNARU ANIMÂND BIBLIOTECA UNIVERSALĂ

Într-o povestire SF publicată în antologia editată de Dan-Silviu Boerescu la editura ProLogos, Mircea Cărbunaru salvează ideea de bibliotecă universală construind o structură narativă de mare tensiune. Colecționarul său, împătimit al bibliotecii, se află în căutarea unei noi relații cu biblioteca sa și o fundație enigmatică se oferă să-i preschimbe cărțile în ființe vii. Metafora cuprinde în ea și visul politicianului care, ajuns în plin exercițiu al puterii, încearcă să-și pună în operă ideile pricinuite de lectură și de reflecție. Căci

mult spre sfârșitul mileniului, politica se va hrăni din cărți, cărțile formând actele de putere fie în dauna binelui public fie în interesul unor grupuri. Venind la putere în America, Bush citește într-o carte vie așa cum colecționarul lui Mircea Cărbunaru are o bibliotecă de cărți-vii. Cartea lui Bush este propriul său tată. Bush răsfoiește cu atenție această carte imaginată și descoperă direcțiile politicii sale viitoare. Apropierea de Coreea de Nord este unul dintre visele președintelui american, această apropiere permițându-i să câștige o marjă de joc cu Rusia și China. Îl putem bănuși pe tatăl Bush inspirându-l pe fiul său și în alte chestiuni delicate ale politicii mondiale. Spre deosebire de Clinton sau de Putin, Bush poate pierde din imagine dacă relația paternală va deveni mult prea evidentă. Electoratul tânăr, rebel și neliniștit, ar putea să nu vadă cu ochi buni influențele tatălui în acțiunile fiului. Așa cum, făcând alergie la praf, cărțile-vii ale lui Mircea Cărbunaru își pierd colecționarul, așa ar putea Bush-tânărul să rupă cordonul ombilical. Politica mondială are, în ultimele zile, un gust de vechi și de praf. Construindu-și utopiile după tomuri prăfuite, politicienii momentului par din ce în ce mai lipsiți de haz și de consistență. Plutește în aer zvonul unei schimbări așa cum, în aparență, tristă și melancolică, schimbarea stărilor din povestirea "Colecționarul" de Mircea Cărbunaru aduce un aer proaspăt. Biblioteca Universală nu moare, ne spune Mircea Cărbunaru, ci se insinuează în viața noastră într-un mod subtil, sustrăgându-se privirii dar rămânând incorporată epidermic. Politica lui Bush, de inspirație paternalistă, ne duce cu gândul că Bush va renunța la tonul agresiv și va face unele compromisuri încercând să le ascundă cu abilitate sub masca unei bunăvoințe imperiale.

19.06.2001

RĂZBOAIELE SEMANTICE

Alcătuirea lumilor ființei se revendică a fi a codurilor construite spre deliciul interpretării. Maliția sau aroganța celui care interpretează par a fi puncte vulnerabile. Ignoranța și prostia, instituționalizate, se drapează fie în binele public fie în monopolul pus pe nemurire. Așa stând lucrurile, nu ne aflăm la sfârșitul Istoriei.

Prinși în matrici informaționale dinamice și trecătoare ne conectăm la rețeaua virtuală codată în imaginarul colectiv. Pare inacceptabil să vorbim despre imaginar într-o asemenea manieră de vreme ce colectivismul nu explicitează mișcările profunde ale imaginilor care traversează epoci, câmpuri de luptă, trupuri și ființe.

Cuvintele, înțepenite în stereotipii, sunt mai mortale decât proiectilele iar decodificarea devine strigătul de luptă al ignorantului. Iminente sau nesfârșita desecretizare arde ființele și trupurile împlinind misterul Totalității care transmite coduri prin ritual, fie el alterat de așa-zisa mondenitate.

Dezvăluirea nu e însă decăderea secretului. Pusă

între ființe, încifrarea e secret.

Aflată între ființă și Totalitate ar putea fi taina. Aparținând Totalității ar putea fi mister. Instituționalizările ignoranței se zvârcolesc târând mulțimile în marasm iar politica e siderată de presiunea informațională.

Bietele corpuri, pornite spre miracol ca unități informaționale de luptă prin interconectare la real, fie el mediu înconjurător sau comunitate, pierd suplețea genetică și dinamica interpretării.

Ai spune că ființele sunt prinse în Războaie Semantice fără voie, împinse de violența catastrofei. Evoluția, supusă interpretării, pare a fi o limită în timp ce catastrofa e a vecinătății.

Imaginarul joacă feste prostiei instituționalizate așa cum zidul Berlinului dacă ar fi fost limita absolută n-ar mai fi fost nimic.

INTERPRETĂRI asupra TOTALITĂȚII

Sigur că ne putem întreba dacă nu cumva textele, fie ele și aleatorii, nu sunt pentru un observator cântecul de sirena al totalității. Aceasta după ce ne vom fi întrebat asupra totalității fie că autoritate, fie ca expresie spațială sau spațio-temporală. O întrupare a neutruului sau manifestare a neființei. Dacă ar fi vorba de autoritate atunci raporturile noastre ar fi de subordonare, de confruntare sau de cooperare cu autoritatea în totalitatea ei sau cu o parte din ea. Insurgența noastră ar fi într-un asemenea caz nu lipsită de comic. Autoritatea ar reprezenta pur și simplu textul în întregul lui dat nouă spre interpretare sau doar spre a fi contemplat. Am putea bănuși că și privim un asemenea text, că trecem pe lângă el în fiecare zi sau că suntem chiar propozițiile lui. Ce ar fi totalitatea? Doar înfășurarea unui text, abstragerea lui într-o propoziție finală, un act textual ultim rămas, dăruit, uitat, livrat lumii spre interpretare?! Să se reducă existența umană doar la lectura acestui tulburător text înfășurat, ascuns în vultele spațio-temporale?! Căci fie furnică, fie filozof, înjgheburile organice în care pâlpâie o scânteie spirituală nu par a avea ca fundamentală îngurgitarea unor porțiuni de spațiu, mici îngrămădiri de molecule sau celule palpitând sub varii forme colorate viu, atrăgător. Masticația nu pare a fi sensul ultim, deșertăciunea deșertăciunilor. A te adăposti de furtună nu pare a fi demersul către reflecție. A strânge recoltele sau a juca la ruletă pare la fel de fad, de neimportant. Interpretarea totalității, iluzorie. Numai gândul de a putea interpreta în întregul ei totalitatea i-ar face pe unii să râdă iar pe alții să ridice eșafodul în grabă. Cătușele ar zornăi iar forțele de ordine s-ar grăbi să aducă, bineînțeles, calmul pe străzi. Căci mulțimile, pe deplin înfiorate, asteaptă miracolul descoperirii, așteaptă un semn al totalității. Ea se încapățânează, se lasă greu, se vrea curtată. Ca și cum ar fi o persoană. Dar nu e persoană. După unii ar fi concept. După alții un puseu filozofic, o himeră. Nici n-ar avea

trup. Unii se căznesc s-o înregimenteze, alții o pun în operă în vremelnice grupări cenacliere. Alții valsează cu ea. Alții o terfelesc. Alții se împăunează cu ea. Fac rabat de la normă. Încalcă diverse convenții. Aflarea ultimului, aflarea totalității trece arareori drept virtute. Pare mai degrabă nebunie, rătăcire. Vinovatul sau cel fără de minte e adus spre judecata oamenilor, spre oprobiul lor, rareori spre iertarea lor. În asemenea ipostaze, conformismul și conservatorismul jubilează. Aflarea totalității e suprema libertate. E spiritul liber, neîncătușat, insurgent, violent. Spiritul liber violentează totalitatea parând a vrea s-o ia cu orice preț în stăpânire. Tocmai de aceea cu virulență porcede la citirea semnelor și interpretarea lor, tocmai de aceea totul este text, fie autostrada, fie supernova, fie muzica de film. Totul reductibil la propoziție sună ca și cum ar fi o sentință. Are parfum. E ușor dictatorial. E mistic. De neconceput, neliniștitor. Panorământ, scrutând orizontul, privirea observatorului întâlnește textul devenind propoziție a lui. Problema e dacă observatorul se va gândi pe el însuși ca aparținând textului, ca fiind al totalității prin observare și mărturie. Căci aici descoperim caracterul discontinuu al acestei raportări la totalitatea ca autoritate. Și totuși rămân corpuri, ale frazei, de nedeslușit ca și cum ar mai fi un observator în spatele nostru, ca și cum totalitatea ar aștepta sosirea unui altuia. Celălalt, mult invocatul celălalt, pare a fi așteptat cu febrilitate. Asta descoperim în evoluția schemei cinemateice a viețuitoarelor de la saurieni la hominide. O căutare a observatorului ideal, a unicului martor, Totalitatea se gândește pe sine și caută printre propozițiile sale una convenabilă. Tocmai autoritatea ei e pusă în discuție, nefiind un exemplu de perfecțiune. De ce această lipsă de simetrie? De ce acești pași nesiguri în căutarea martorului sublim, de ce atâtea eșecuri?! La ce bun fluturii sau scriitorii geniali, la ce bun aceste interpretări?! La ce bun atâtea nuvelete, atâtea și atâtea romane care mai de care mai sofisticate, care mai de care mai violente prin structură și narațiune?! Să fie ele doar redundanță? Doar reziduu?! Sterilul unei activități închinată totalității ca autoritate?! Efortul ființei pălește în fața acestei monstruoase autorități. Necunoscută. Rece. Arogantă. Gata, gata să fie luată la refec de filozoful dezamăgit, pornit să demoleze conceptul. Gata, gata să fie stâlcită, erodată așa cum, din plictis cotidian, ființele stâlcesc bietele cuvinte căutând să le stoarcă de sevă, să găsească noi înțelesuri, noi anecdote, noi fabule. Căci apariția, răspândirea și înflorirea fabulei vorbește de decadentă, de neîncredere și de refuzul normei. Moartea romanului e dorită cu sârg, e anunțată cu surle și tobe. Dar romanul rămâne cheia de boltă. Sunt prinși în ea cu toții, în această cheie. Participă cu nesaț la desfășurarea textului. Ar putea fi foarte bine însă doar pustietate, doar niște propoziții aflătoare într-un jalnic inventar, printre explozii surde și râuri de lavă cosmică. Ce rămâne din praful piramidelor, din câmpurile de bătălie? Cuvinte răzlețe căutând un autor dispus să le reazeze în operă. La ce bun zbaterea, campania electorală, suicidul și dogma?! Din când în când, aparent zgâlțâind totalitatea în

autoritatea ei, câte o revoluție. Pentru că e mai ușor să pui la cale o revoluție decât să readuci la viața un fluture. Pentru că e mai ușor să ștergi porțiuni mari de text, să înnegrești pasaje interzise vulgului. Vulgul nu are de-a face cu secretele sau tainele sau misterele. El orbăie în splendoarea existenței sale. Nu e orbit ca și cum ar fi scăldat în lumină arzătoare. Iar elita pune în sipet secretele jinduind după totalitate. Din când în când, elitele sunt cuprinse de convulsii și propun strategii utopice de salvare generală. Masele îmbrățișează programele cu un soi de furie furibundă. Se prefac a înțelege propozițiile textului. În adevăr, elite și vulg se nuntesc într-un plictis general. Plictisul e lacăt de totalitate spre a slei spiritul aventurier. Ordinea și legileucid elanul depărtărilor. Aventura se metamorfozează în pistoale cu apă și în polemici parlamentare cuprinzătoare de texte fie fornăite, fie savante. Savantlăcul e ridicat la rang academic. Academia sucombă însă descrisă fiind a fi drept cetate de necucerit. Pedanteria ucide spiritul scormonitor cerșind mărirea pensiei și zornăitul medaliilor de merit. O întreagă lume construită aidoma unei fabrici se prabușește lipsindu-se de sens. E așa, o virgulă în textul autorității. S-ar putea ca însăși autoritatea să fie text. Atunci ar putea fi lecturat în întregul său? Și ceea ce numim anticipare sau intuiție să nu fie altceva decât o lectură stranie?! Să citească celălalt, nenăscutul?! Să fie intuiția actul de prezență al altcuiva?! Să nu fie ființa umană punctul cheie, punctul terminus, vârful piramidei?! Să fie doar o formă pasageră, poate chiar sfârșitul?! Iar universul să nu fie decât un nume predicativ?! Care ar fi rostul totalității? Care ar fi rostul acestei întrebări? Să fie totalitatea întocmai în raport cu ființa?! Să nu fie autoritate decât raportată nouă?! Poate că inexistentul se reclamă a fi text tocmai pentru a ne coordona?! Și atunci la ce bun premiile, felicitările, statuile și comemorările?! Iată un bun exercițiu de imoralitate. Iată un bun exemplu de nesupunere. Să nu recunoști sistemul de valori instituit e blasfemie. Să renegi generația anterioară e periculos. Strigător la cer. Să descoperi deșertăciunile maturității, ce oroare! Lipsirea de sens, un prim pas către descifrarea totalității. Căci proasta educație și tirania sistemului de valori acceptat în mod oficial te îndreaptă către pierderea identității. Arta, în falsitatea ei, oglindește vidul. Oglindește lipsa totalității lăudându-se că ar immortaliza-o. Dar totalitatea nu se revendică a fi a artei așa cum nu e a economicului nici e teologicului, nici a anarhicului. În marginea totalității varii revolte, sisteme filozofice, strigăte de luptă, pustiire. Înspre totalitate, coloana nesfârșită de pelerini. Unii agitându-și pumnii, alții cerșind iluminarea. Dar toți fiind ai textului. Toți fiind ai morții. Moarte drapată de monumente, de fotografii îngălbenite și de halbe de bere întru aducere aminte, de săpături arheologice. Să sapi în corpul textului, cu fervoare și speranță, să te întorci către subiect violentând predicatul. Citirea textului este însăși viața. Chiar prezența textului pare stranie și de neconceput. Chiar și ființarea totalității ca ființă pare de neconceput. Și aceste propoziții sunt distribuite astfel. Căci ființa umană este finită prin tocmai explicitarea ei prin text iar textul prin limită. Alt mod de

raportare la totalitate și univers nu cunoaștem. Ne raportăm liniar și discontinuu. Semnele de punctuație, moartea, piramida, mărirea. Deșertăciunea, foaia albă de hârtie. În plus, încercăm totalitatea cu noi texte pe care ni le dăruim mișește spre interpretare, inventând științe defuncte spre a le descifra sau încifra. E ca și cum n-am observa încercările la care ne supune totalitatea ca autoritate a textului fundamental. Căci manipularea este tocmai a noastră, expresia perversității noastre. Limita în fond. Suntem limitați, îngrădiți. Am fost arestați prin interpretare. Aproximăm anumite semne ale totalității. Celebrăm fastul ființării umane prin tone de scrisori, ne îngrămădim în e-mail și zumzăm retro prin firele de telegraf rămase în insule. Sigur că vărsăm tone de cerneală dorindu-ne în insule. Noi nu suntem însă insule. Suntem propoziții ale totalității. Dar ne preamărim. Ne proslăvim și ne adulăm și ne lăudăm unii pe alții fără nerușinare. Uneori nici nu contează textele dăruite spre interpretare. Contează faptele, micile întâmplări, biografiile. În tot acest timp enciclopedia se umflă, dospește, crapă. Ar părea că am fi spirite enciclopedice, convertizoare de text, câmpuri informaționale remanente. Informația face să păleasca lumina, se mișcă infinit mai repede. Tocmai de aceea propozițiile totalității sunt simultane, lucru greu digerabil de spiritul universitar, academic. Revelația și iluminarea pălesc în fața universității. Seminarul ordonează și îngrădește. Revelația te arde pe dinăuntru. Rigoarea cursului, experimentul, doctoratul, luptă împotriva entropiei. Ce nu e organizat nu e științific. Savantul dă însă puțină culoare demersului său hotărând că ajuns la frontiere se poate cununa cu dogma. Dar nu există limite. Se află vecinătăți. Propozițiile nu sunt limitate de punct ci sunt învecinate. Iar în vecinătăți, totalitatea produce fenomene. Observatorul le poate inventaria, le-ar putea lamuri. El însă hotărăște limita, limitându-se la a chema ordinea și experimentul în ajutor. Totalitatea încearcă acum a se revendica a fi spațială, spațio-temporală. Asta e de-a dreptul dezarmant. Fără a inventa butelia cu gaz respirabil și fuzeea desprinzătoare de textul teluric nu putem aspira la un asalt împotriva totalității. Am putea vedea textul fundamental aruncându-ne în stele, de pe un munte, într-o noapte de vară. De ce atâta neputință, de ce această închisoare, de ce atâtea milioane de ani prinși în prima propoziție, nimeni nu știe. Sunt doar bănuieli. Și o cantitate impresionantă de romane și nuvelete și sloganuri. Sărmane înjghebări care reclamă asistența socială, premii și ediții de lux. Altceva nu pot fi decât reziduuri ale activității cerebrale. Semne ale celuilalt, ascuns cumva în spatele observatorului, asteptând să intre în scenă. Bineînțeles că lumea textelor mustește de critici gomoși, de analiști de situație și de caz, de aspiranți la gloria literară, iluzorie. Că arta dă sens, e fals, că literatura salvează, e plin de ironie. Totalitatea și-a luat precauții. Și-a inventat serii de detractori și de copiatori. Are ea un plan ascuns. Imităm după modele încastrate în gene sau într-o matrice informațională invizibilă, nebanuită. Că universul ar fi asemenea unui năvod, e posibil. Că ar fi universuri de universuri

legate de cordoane ombilicale, e înduioșător. Că ar fi spațiul de necuprins, mantie înstelată, e o metaforă. Cine să salveze totalitatea?! Poate că e constientă de singuratarea ei. Poate că s-a înghesuit în ea însăși și a schimbat propozițiile. Poate că încă nu s-a hotărât să facă un miracol. Lucrează doar cu zvonuri și cu trucuri ieftine. Totalitatea, în textura ei, poate părea neserioasă, asta fiind diferența. Alterată fiind propoziția ei, totalitatea pare a fi scrisă, pare a fi construită. De aici încolo încep speculațiile. Începe necuprinsul, absurdul, absolutul. Încep totalitățile de toate felurile să intre în scenă spre a fi descifrate. Dar ființa nu vrea schimbare de semne. Ea e limitată. Existența ei în totalitate pare fără de sens. La ce bun? La ce i-ar fi trebuit totalității atâta amar de specii?! Să le aprecieze frumusețea, culoarea, ingeniozitatea?! O totalitate plictisită în întregul ei poate fi o catastrofă. O totalitate insurgentă produce cutremure și bulversează bursele. Incontrolabilă, gigantică. Sau poate infimă, ca o boare de primăvară. Dată spre citire, totalitatea acceptă o serie de poziționări și chiar de atitudini. Spre oponentă, textul în oglindă?! Ar fi de neiertat să vorbim despre antitotalitate de vreme ce totalitatea este una. Și nici această propoziție nu pare a fi valabilă de vreme ce totalitatea impune nemăsura și nemăsurarea ca nefiind cantitate. Totalitatea pare a fi o calitate a autorității care este un atribut al totalității. Când cititorul de texte, arogant, vrea să explicitizeze întregul text, fie nuveletă sau roman, nimerește în deșert. Îngrijindu-se de metoda sa, de enciclopedia sa, de inventarul său, cititorul de texte nu admite oponentă. El deține secretul și direcionează. Cu mâna întinsă spre apus sau spre răsărit, cititorul de texte cade în desuetudine pe măsură ce textul se desfășoară. El nu admite imperfecțiunea și strigă aceasta în timp ce se scufundă în istorie. Istoria nu pare a se sfârși atâta vreme cât numărul critic și dimensiunea critică a ființei umane guvernează elanul cosmic sau plictisul cotidian. Înmulțirea ființelor la nesfârșit ține de o economie a viului dar și de filozofia textului. De temerea sa. Poate că autoritatea este neutră, pe fond. Poate că totalitatea nu există ca stare. Atunci nu există un text prestabilit. Nu există nimic. Totul nu e decât o fulgerație, iar totalitatea o aparență. Pentru noi ea pare însă pe deplin consistentă, un drog. De la început și până la sfârșit încercăm să descifrăm. Lectura plictisită sau insurgentă. Așa par a fi lucrurile. În lipsa metodei și a enciclopediei, orice spirit aparținător textului fundamental poate oferi diverse interpretări, diverse soluții. Ele nu sunt utile totalității în nici un fel. Umplu doar singurătatea ființei. Altminteri luat cu asalt de psihanalizști, de hermeneuți și argonauți. Singurătatea cititorului de texte este violentată fără odihnă. Iar totalitatea îl amăgește folosindu-l cu cinism, nemiloasă. Atribuindu-i acestea, încercăm s-o personificăm, s-o decuantificăm, s-o explicităm. În adevăr însă, ea se sustrage interpretării. Nu putem decât să dăm soluții fictive unei probleme fictive. Așa cum nuveleta sau romanul nici nu imită realitatea, nici nu sunt depășite de aceasta. Aceste înjghebări de texte sunt simultane cu realitatea. Ele ne supraviețuiesc, consumându-ne. Sunt ale textului

fundamental care se hrănește cu noi, cu spuma universului. Până la dezvăluire, eșuăm lamentabil producând reziduuri spre flasa noastră liniște. E indiscutabil că un celălalt râde de noi, ne ia peste picior. Noi nu vedem aceasta și continuăm să luăm lucrurile în serios. Tocmai de aceea, insurgența noastră în vecinătatea textului este de-a dreptul comică.

ECONOMIA RĂZBOIULUI și RĂZBOAIELE ECONOMIEI SEDUC MASELE LARGI spre ATOTPUTERNICIA TROCULUI VIRTUAL

Virtualitatea dă lovituri serioase economiei încă studiate în academii prăfuite alături de profesori desueți, surzi la zgomotul războaielor. Căci economia războiului e în floare așa cum sunt și trandafirii fie ei roșii, albaștri sau galbeni.

Ocultarea actelor războinice e cuvântul de ordine iar cine e optimist poate să se ducă liniștit la culcare pentru că vechile ideologii și teorii economice sunt deja la muzeul națiunilor aflate în colaps.

Resursele și nu religiozitatea vor patrona suflul războinicului. Înghițite cu rapiditate, economiile Răsăritului își dau obstescul sfârșit în timp ce modelul economic occidental se apropie de gloriosul sfârșit.

Economia virtuală se arată victorioasă dar războaiele și complexitățile locale vor controla avântul sau declinul economic. Monitoarele vor deveni bun de folosință comun iar vulgarizarea virtualului nu va duce la măreția democrației și înflorirea ei ci la sfârșitul implacabil.

Desueți acei gânditori care visează la votantul computerizat într-o lume în care ești virusat prin e-mail sau cumpărat pe nimic. Mase întregi se vor descoperi în sclavie printr-un simplu click.

Marxismul, liberalismul și autoritarismul vor sucumba în fața noii economii, fiind o economie a războiului, Căci războiul e suculent și profitabil.

Organizațiile antirăzboinice vor înflori fiind și ele supuse profitului. Serviciile secrete vor aștepta desecretizarea iminentă prin acte economice iar trocul virtual se va înscăuna ca și rege.

Trocul va fi Împăratul Lumii și Anticristul în același timp. Căci distrugerea familiei prin monosexualism și spectacol decadent al vulvei larg mediatizate nu face decât să distrugă reduta bugetului cuplului tradițional spre afluirea noii economii.

Statele vor fi pulverizate de individualism și comportament antimonopolist în timp ce marile corporații se vor înghiți până când vor ajunge la gradul zero al entropiei în timp ce puținătatea resurselor vor produce noi războaie. Dar nu războaiele în sine sunt subtilul înțeles al economiei viitoare ci stările războinice.

Minoritățile, prea slabe din punct de vedere economic pentru a duce războaie de durată dar pline

de vioiciune în plan spiritual și solidar vor fi o piață sigură pentru artefactul de război și vor induce în zonele limitrofe economii de război.

Căci India militarizată va duce la declinul economic al Chinei în timp ce Rusia va încerca să-si controleze periferiile prin act comercial de război nu prin războiul însuși.

Trocul virtual va fi împărat și anticrist într-o lume în care subtilul război meteorologic ar putea avea sorți de izbândă în timp ce teoria etatistă sau liberalismul economic vor rămâne fără suport.

Statul va sfârși în desuetudine, structurile sale de putere fiind virusate și necrozate de grupuri rivale, de șantaj și corupție iar liberalismul economic va fi ucis de economia morții, de un spirit religios haotic care va reclama nu libertatea economică ci libertatea estinției economice.

Lipsirea de sens și mișcarea imaginară a piețelor de desfacere vor afecta orice prognoză economică, instrumentarea haosului fiind necesară pentru a se găsi o nouă ordine economică. Mișcările antiglobaliste nu sunt decât o reflecție a actului autoritar global, un adjuvant care produce fapte economice profitabile de la suplimentarea fondurilor pentru industria de apărare până la actele de corupție în consiliile municipale ale orașelor care au fost rase de bătăliile globalității.

Forțele economice vor sfârși și ele în plictis sau în mirajul jocului virtual, cyber-muncitorii fiind doar o iluzie optică.

Acționariile vor pierde din ce în ce mai mult din putere, hazardul virtual substituindu-se așa-zisei hotărâri sau adunări a acționarilor.

Piețele cu geometrie variabilă sunt domeniile viitorului așa cum câmpurile petroliere vor intra sub influența Chinei sau Rusiei sau Orientului sau Statelor Unite sau unor confederații și înțelegeri internaționale.

Economia cu geometrie variabilă va fi cheia de boltă așa cum trocul electronic va deveni fundamentală într-o lume care, dacă nu-și va atribui o misiune atotcuprinzătoare, chiar iluzorie, va succomba în zeci și sute de stări războinice cu profit substanțial pe termen scurt. Economiile războinice vor sfâșia statele, armatele, astăzi deconstruite, revenind în forță la putere.

Complexitățile, guvernate de minți strălucitoare, vor folosi elanul războinic minoritar în dauna metropolei care, din punct de vedere economic, va fi susținută de periferii. Războiul economic se va duce între periferii fie că vor fi ele asiatice, europene sau mexicane.

Metropola se va sfârși în confruntări ideologice în timp ce trocul virtual o va distruge corupându-i armata de funcționari și virtualizând utopiile economice care au guvernat lumea în dauna ei, prin lagăr și apocalipsă, prin propagandă și lipsire de artefact sau prin preaplinul artefactului ca sens ultim al existenței.

Masele largi vor fi seduse și se vor arunca orbește în vâltoarea consumului deconstruind artefactul și lipsindu-l astfel de sens.

IMAGINEA CELUILALT și DECONSTRUCȚIA AUTORITĂȚII

Lipsirea de istorie prin deconstrucție a normei și reevaluarea atitudinală într-un iluzoriu continuum pare a fi tendința sfârșitului de mileniu.

Fragmentarea și simultaneizarea centru-periferie arestează elanul omului de știință care decade din dreptul sau natural. Nu marile spații de lectură sociale vor fi ale sfârșitului de mileniu iar sociologul nu va mai fi lectorul ideal. Nevăzând în această moarte sociologiei ci o metamorfoză, o schimbare de ritm.

Imaginea Celuilalt nu va mai fi obiect de studiu și nici eveniment al stării civile, el nemaifiind al grupului ci al lui însuși.

Eul Multiplicat multiplicat în serii de comportamente și atitudini îl face pe analistul conservator și lipsit de orizont să creadă că faptele sociologice nu vor mai fi nivelare fiind prin multiplicare. Societățile nefiind pe moarte ci într-un vârtej informațional, structurile lor informaționale prăbușindu-se în ele însele fie prin regim inflaționist fie constrângere la comportament copiat sau indus.

Schimbarea sentimentului religios atât prin schimbarea obiectului cât și prin reciclarea subiectului dau îndreptări asupra tendințelor. Unitatea diversității și descoperirea limbilor sunt iluzorii, unitatea nefiind dăci autoritatea se deconstruiește construindu-se, aflându-se în plin proces de eroziune.

Căci Eroul, fermentul sociologiei și actele sale, fie erou exemplar prin comportament exemplar fie erou al actelor sociale și al prospecției sociologice prin legatură și atitudine, prin concept și tendință, se prăbușeste în el însuși.

Nu rețeaua îl egalizează cu el însuși ci multiplicarea Celuilalt. Celalalt nu mai admite Eroul ca funcție socială negându-i funcția. Societățile nu mai pot fi categorisite și inventariate, numite și definite.

Faliile nu sunt așa cum nu sunt nici limitele sociologiei ea nemaifiind știința ce poate structura. Căci noile comportamente, noile manifestări ale spiritului nou religios, actele habitatului și ploile acide construiesc chipul Celuilalt. Sociologul nu va mai fi în opoziție. El nu va mai fi martorul. Rămânând martor el se va sfârși. Dăruindu-se acțiunii, el va fi Eroul.

Eroul și Celălalt, norma.

Căci războaiele de pe stadioane și sarjele antiglobaliștilor sunt sfârșirea sociologiei clasice și desuete. Ea nu va mai fi știință moartă ci artă militară. Căci comunicarea nu este mijloc și nici mediu așa cum nici tiparul nu a fost, nici televiziunea și nici internetul.

Poate că sunt stări ale sociologicului, ele fiind corpul analizei iar nu obiectul, ele fiind desfășurarea. Sociologia viitorului nu este a obiectelor moarte sau simpla citire a scării valorice, valoarea nemaifiind un construct static. Căci valoarea nu este un asumat și nici un dăruit așa cum sociologia nu este periferic ea fiind corpul împotriva corporalității ca și stigmat social.

Mesajul este aici și acum. Evenimentul este mesajul iar nu componentele lui, nu statisticile, nu

anchetele panel, nu sondajele și nu actul politic. Simultaneitatea este cheia de boltă a noii sociologii care nu va fi a proximității, a alăturării sau a limitei autorității ci va fi, deconstruindu-se autoritatea, chiar aceasta.

Sociologia va fi Celălalt construindu-se pe sine și subminând autoritatea, evenimentul, aici și acum fiind al întregului.

Matricile societăților vor fi ale complexității și ale sfârșirii limitei, complexitatea fiind mai mult decât structura complexă sau dinamică a obiectului social, obiectul social nemaifiind. Căci marea construcție, prin deconstrucția autorității, nu înseamnă disoluția socialului ci e calea către simultaneitate și lipsire de opoziție, matricile societăților construindu-se odată cu analiza sociologului, iluzorie fiind granița dintre observație și construcție.

Moartea autorității este nimic altceva decât moartea discursivului autoritar și conservator și moartea pasivului. Ieșit de sub conul de lumină al academicului subordonat ministerialului prin fonduri și simpozion și medalii ale conjuncturii și funestului carnaval al autorității închistate, actul sociologului va fi al războinicului demiurg care distruge pentru a construi.

Căci punând în lumină matricile socialului și structurile dinamice ale lumilor, sociologul va fi în noul său drept natural să recompună partitura socialului nu peotriva mesajului sau împotriva lui, nu peotriva instrumentarului și dicționarului.

El va fi acela care va schimba aici și acum instrucțiunile socialului reunind sentimentul religios cu opinia publică și construind astfel noul mesaj, noua structură care și ea va fi supusă derizoriului și sfârșirii într-o lume a vecinătăților și nu a limitelor iluzorii și apocaliptice.

STRUCTURILE IMAGINARE LIBERE și MATRICILE VIRTUALE ale ARTEFACTELOR

Organizarea superioară prin catastrofe dezvoltă ființarea-funcționarea artefactului în structuri imaginare libere, generarea lui morfologică aparținând simultaneității și fiindului.

Numai din punctul nostru de vedere există efectul de orizont al continuumului și de aici iluzia evoluției tehnologice. Fiind simultaneitate și nu adăugare, fiind desfășurare deodată și nu construcție, artefactul este o preexistență aparținând unui plan ascuns.

În mod fals artefactul aparține Istoriei și contextului. Tehnologia este o stare a lumilor fiind a structurilor imaginare libere care nu au a-și căuta vreun suport ele nefiind în funcțiune.

Artefactul și tehnologia nu sunt importante prin funcțiile lor care ar fi spre buna funcționare a umanului. Artefactul și tehnologia aparțin structurilor

ascunse ale universului, enciclopedia revendicând artefactul spre folosința lui. Nu facem o delimitare între ființă și artefact, ele fiind unul și același obiect al viului și, în ultimă instanță, a Ultimului Sens, fiind al profunzimii fundamentale.

Arestarea artefactului și proasta lui folosire și greșita interpretare a funcțiilor sale reale, reduc ființa la acte vulgare, la un pragmatism minor și la sfârșitul Istoriei ca desfășurare iluzorie.

Căci un motor uriaș va fi strivit de gravitație în timp ce un nanomotor ar scăpa controlului el manifestându-se nu atât liber ci condus de forțe subtile către executarea unor sarcini nonumane.

Toate acestea nu pot împiedica revoluția tehnologică să se desfășoare în mod aparent către un Ultim Sens, fiind acesta sfârșitul umanului sau desecretizarea Universului.

Problema ar fi destul de simplă în lipsa unor structuri imaginare libere și într-un Univers lipsit de fiind.

Evenimentul nu ar putea fi însă eveniment nefiind construit după instrucțiunile unor structuri imaginare libere astfel că însuși evenimentul este dovada funcționării unor astfel de structuri care reclamă în bifurcații dezvoltarea tehnologiei și tehnicii.

Artefactul ca obiect cosmic nu s-ar putea produce fără o matrice virtuală care să-l organizeze și care să se afle înaintea lui în existența-funcționare. Intuiția, descoperirea, proiectarea și experimentul nu sunt decât exerciții minore care pun în lumină matricea virtuală desecretizând-o fără a cunoaște sarcina de profunzime și săgeata catastrofei prime.

Scepticii sau academicianul desuet ar întreba cu maliție la ce i-ar trebui Universului o umbrelă sau un manometru sau un telescop iar filozoful arogant ar spune că Universul ar încerca să se cunoască privindu-se prin uriașa lentilă acționată de un motor acționat de curentul electric produs de o hidrocentrală.

Nici una nici alta.

Trebuința nu este o funcție a Universului iar nu trebuința este caracteristică și fundamentală unui artefact. Viitorul, conținut în simultaneitate, ar putea dezvoltării martorului ultim adevărata natură a artefactului și tehnologiei.

Problema dacă acest martor va fi un artefact aflat în funcțiune sau nu, este fundamentală. Dacă s-ar afla în funcțiune, structurile imaginare ar fi nesfârșite și ar pregăti o nouă stare de intenționalitate, intenționalitatea fiind starea supremă a universului plin de universuri. Dacă nu s-ar afla în funcțiune, artefactul-martor ar fi un pasiv al inventarului pe care matricea virtuală îl va fi părăsit întorcându-se în instrucțiunile enciclopedice.

György GYORFI-DEAK

MAREA PROVOCARE

(un cal troian cu niște aripi uriașe)

Se zice că romancierul James Joyce l-ar fi rugat pe Brâncuși să-i deseneze portretul. Artistul român s-a apucat de treabă, încet, migălit, atent la detalii. Văzându-i truda, autorul celebrului "A Portrait of the Artist as a Young Man" (Portret al artistului în tinerețe) s-a supărat, drept care Brâncuși a pus desenul cu pricina deoparte și l-a reprezentat pe nonconformistul irlandez sub forma unei spirale.

Mă tem că n-aș putea, aidoma lui, să-l prezint succint pe Ovidiu Bufnilă, adică să-l reduc la esențial. Încerc doar.

Am văzut de mai multe ori, în diferite publicații, o fotografie care-l individualizează: așezat la o masă, în umbra unei terase, cu o ceașcă de cafea în față și cu o fântână arteziană în spate (caldură mare!), Ovidiu ne zâmbește candid, așteptându-ne, invitându-ne la o șuetă.

În proză, autorul se manifestă la fel de colocvial. Personajele sale, simpatic de impresionabile, dezorientate, gureșe, trăiesc într-o veselie plină de tragism la intersecția unor universuri paralele, sub povara mizeriilor noastre cotidiene. Autorul, braț la braț cu ele, nu șarjează și nu moralizează, ci își promovează, bonom și boem, metafora dusă la extrem:

"SF-ul trebuie să fie calul troian. Literatura toată trebuie să fie un cal troian!"

Poeții eleni se lăsau transportați în Parnas comod, ecologic, de un bidiviu înaripat. Ovidiu Bufnilă, un domn (cu sau fără joben) în miezul unui ev aprins, plin de smog și fără de ozon, urmuzian prin neastâmpăr, reduce totul la absurd, ca să ne oblige să acceptăm ceea ce rămâne: proxima realitate, adevărul ce ni se pare mai improbabil decât faptul că Teatrul Național a dispărut când a fost expusă piramida de ceață în foaierea sa; că americanii l-au resuscitat și l-au luat în custodie pe Nostradamus; că femeilor le-a dispărut buricul, în vreme ce bărbații s-au trezit cu un al treilea ochi în mijlocul frunții...

Cătălin IONESCU

UN EXPERIMENT RARISIM

Timp de mai bine de o lună, site-ul WebJurnal a găzduit un experiment rarissim pentru science fiction-ul românesc: serialul < Politică și science fiction >, semnat, de multe ori zilnic, de Ovidiu Bufnilă.

Evenimentul este singular prin mai multe valențe:

1) Este pentru prima oară când, în mod direct, se face o apropiere netă între evenimentele politice și capacitatea literaturii science fiction românești de a le prevedea, estima și controla.

2) Este rar ca un sefist să se înhame la o muncă zilnică, pe o plată, haideți să-i spunem, în cel mai bun

caz derizorie, motivul real fiind, indubitabil, de natură morală.

3) A comenta evenimentele politice ale zilei prin prisma unor anume povestiri, apărute cu ani în urmă, implică un anume curaj - pe care eu l-aș numi, cu tot respectul pentru prietenul meu Bufnilă, nebunesc; lumea elitistă a politicii a fost, în cel mai bun caz, descumpanită.

4) Politică și science fiction a însemnat o luptă pierdută înainte de a începe; totuși, din informațiile noastre, sfârșitul abrupt al serialului a fost datorat unor motive conjuncturale, nicidecum voinței autorului.

Încercând o privire directă asupra implicațiilor acestui serial, la prima vedere rămânem dezamăgiți. Nimic nu pare să se fi schimbat, nici față de încăpățânarea science fiction-ului românesc actual de a milita politic fără perdea (o exprimare eufemistă, care ține locul apetitului multor sefiști de a se prostitua pentru mai-marii politici, indiferent de culoarea lor!), nici vizavi de aroganța inexplicabilă a politicienilor (mai bine zis a celor ce se consideră, cu de la sine putere, politicieni sau analiști politici) față de lecțiile literaturii.

Și totuși, cu tot pesimismul declarat al subsemnatului, experimentul din WebJurnal este un succes. Din mai multe puncte de vedere:

I. Este prima străpungere a barierei ridicate între artă și politică, atât de politicieni cât și de sefiști, în România.

II. Este o imagine excelentă a caracterului liber și progresist al literaturii într-o lume liberă și responsabilă - apropo de libertatea internetului.

III. Este deschiderea ușii dinspre SF care fusese închisă, culmea, de toți foștii sefiști care migraseră spre politică și care își negaseră apoi, cu brutalitate, propria istorie.

Sigur că, per total, impactul asupra science fiction-ului românesc este greu cuantificabil. Dar, de cele mai multe ori, rezultatele unui experiment rarissim nu sunt imediat vizibile. La urma urmei, pentru a schimba mentalitățile unei societăți este nevoie de mai multe generații.

Numai că lui Ovidiu Bufnilă nu-i pasă de morga dogmelor clasice. Și, în consecință, în goana sa frenetică, lovește inocent, cu grație chiar, în tabu-urile unei societăți încremenite în indiferență. În felul său inconfundabil și plin de viață. Și, fie și doar această firavă lecție de optimism și vitalitate trebuie să ne pună pe gânduri.

Proscris 7-8, iulie 2001

vorbe cu OVIDIU BUFNILĂ 10 întrebări în exclusivitate

1) Ai întreținut, în site-ul WebJurnal, o rubrică intitulată "SF și politică". Crezi că politica este o dimensiune necesară SF-ului? Care au fost considerentele care te-au antrenat în această extrem de inedită aventură?

Ani de zile s-a bătut apa în piuă despre promovarea sefiștilor. Au lipsit însă strategiile de forță. Acum trăim vremurile individualităților și e o ocazie

extraordinară pentru adevărații războinici sefiști să-și promoveze imaginea. Despre imagine vom vorbi mult timp de-acum încolo. Imaginea nu este o suprafață. Imaginea este un complex dinamic. Din acest unghi trebuie privite explorările pe care le fac de mai bine de un sfert de veac. SF-ul este politică în toată splendoarea lui! Cătălin, când spunem că politica ar trebui să fie sau nu o dimnesiune necesară SF-ului, efectuăm o restrângere. Aplicăm o restricție. Politica este înlanțul SF-ului. Fiecare act imaginar este politică. Pornind de la afirmația banală că politica este un act de convingere și până la războaiele semantice. Rubrica din webjurnal și exercițiile strategice și tactice cu aplicație la literaturile sefiștilor români nu sunt cuprinzătoare unei aventuri. Este o politică de imagine. Încerc să re poziționez structurile imaginare cu care operează sefiștii români. Eu nu sunt critic, critica fiind desuetă. Voi demonstra aceasta. Conexiunile politicii internaționale cu structurile imaginare sunt corecte. Fiecare scriitor SF român este interconectat la dinamica imaginarului, a totalității care este expresia ultimă a enciclopediei. Dar nu voi dezvălui esențele și strategiile actelor mele pentru că multe dintre descoperiri stau sub semnul confidențialității. Sunt comori ale sefiștilor români pe care Bufnilă le descoperă pentru ei, ei fiind în dreptul lor natural de a hotărî în cunoștință de cauză folosirea lor într-un mod sau altul.

2) Ficțiunea politică nu a fost niciodată un gen foarte agreat în România. Ești de acord cu această afirmație?

Nu sunt de acord cu afirmația asta. Am ramâne prizonierii unor banalități și vulgarități. Ce înseamnă a agreea? Poate că Augusta Oficială, numind aici autoritatea în toată splendoarea ei, nu agreează ficțiunea politică dar eu nu vorbesc despre ea! Textele lui Gurgu, Ionescu, Haulică, Sterian, Ana-Maria Negrilă, Adriana Moșoiu, Robert David, Cătălin Sandu, Ona Frantz, Liviu Radu, Horia Nicola Ursu, Mircea Cărbunaru și toți ceilalți despre care scriu și voi mai scrie sunt acte politice. Critica de întâmpinare, critica de prezentare, critica ocazională și de circumstanță, critica academică, critica de cenaclu, critica gomoasă și arogantă au construit în mod pervers false percepții ale fandomului românesc. Interpretarea fără metodă și de pe poziții cenacliere sau august oficiale produce efecte hilare. Eu susțin moartea criticii tradiționale. E un corp mort. Ea lucrează prin referință și opoziție, argumentează fără argument. Tocmai de aceea e un carnaval nebun critica asta. Tocmai de aceea Augusta oficiala a instrumentat și apoi a manipulat așa-zisa criză dintre generații. Critica desuetă se ține de poalele Istoriei, construind utopii socialiste și interpretând imaginarul din punct de vedere evoluționist. E superba prostie! Socialismul utopic băntuie actele critice. Sefiștii români sunt colectivizați fie prin cenaclu, fie prin simpozion, fie prin act critic care expediază la normă lumile încântătoare pe care le construiesc Don Simon, Corn, Grănescu, Bănuță, Ceaușu, Ungureanu, Genescu, Davideanu, Petcu, Cărășel, Cătălin Ștefan, Bucheru, Bădulescu și mulți alții. Ceaușu face act

politic în "Înstelata Aventură" așa cum act politic e "Figurine de ceară" a lui Mircea Opriță sau superbul roman "Iarba Cerului" de Constantin Cubleșan. Defectul fundamental este că interpretăm politic făcând un partaj. Structurile narative și descriptive sunt acte politice ele fiind în construcția enciclopediilor care se aglomerează în imaginar, imaginarul nefiind nici el Ultimul Sens. Sefiștii români nu au cum să agreeze genul, nefiind gen ci trăire. Prima propoziție dintr-un text este un superb act politic. Gândește-te la Haulică și la celebra lui "Chipul Madiei Mangalena ocupa întreg ecranul". Este politică! Sigur, vor veni academicii și conservatorii și criticii desueți să-mi spună că eu vorbesc despre structură. E fals. Nu vorbesc nici despre funcția politică a SF-ului! Nu vorbesc nici despre gramaticile SF. Criticii desueți dovedesc o impardonabilă necunoaștere a codurilor. Ei umplu tratatele și actele lor critice cu note bibliografice strivind sefiștii români între referințe. Grănescu e explicat prin cutare, Sterian e încurajat, Bucheru e un tânăr promițător. Alții sunt vechi. Alții sunt optzeciști. Alții și-au dat obștescul sfârșit în anii șaptezeci. Toate propozițiile astea care umplu cuvintele de întâmpinare de prin cărți sau articole sunt niste constrângeri, niste vulgare restrângeri de orizont. Ce face sau ce agreează Augusta Oficială nu ne privește. Dacă ne-ar privi cumva, ar fi prima legare. Ar fi instituirea unui raport de subordonare. Apoi urmează autocenzura. Tocmai de aceea Motocentaurii Nouzeciști pe care îi iubesc pentru politica lor superbă au fost bubuiți și făcuți albie de porci de mințile înguste și de critici minori cu normă la socialismul utopic. Cătălin, lumea se rastoarnă cu curu-n sus! Asta e nebunia. Ani și ani, fandomul a căutat cu obstinație instituționalizarea. Dar el are un comportament haotic. Din acest haos, din când în când putem extrage o anumită ordine. Dar e o ordine dinamică. Ea va sfârși sub loviturile entropiei. Asta e frumusețea. Complexitatea fandomului nu apare în actele critice. Criticul desuet își ridică o tribună și ne servește o retorică depășită dându-ne lecții. De fapt, critica desuetă aparține metabolismului, criticul deștept și academic hrănindu-se cu carnea noastră. Cine vrea să-i asculte, n-are decât. Dar e pierdere de vreme. Cenaclurile merită să fie analizate pentru că multe dintre ele au o secreție vulgară. Au născut câte un baron care are nevoie de cenaclu pentru nevoile sale interne. Pentru scriitorul profesionist, desprinderea de modul acesta atât de fals este de maximă importanță.

3) Crezi în misiunea, cel puțin culturală, dacă nu mai mult, a SF-ului românesc?

Misiunea culturală a SF-ului românesc este în nefiind, ea fiind un nonsens. Când Haulică scrie cu fervoare, când Sterian scrie plin de insurgență, când Ana-Maria Negrilă violentează imaginarul construind politicile orizontalității în asaltul împotriva verticalității, nu e ca și cum ar instrumenta acte culturale. Misiunea unui scriitor e mult mai complexă. Misiunea SF-ului românesc ar fi dacă ar fi asumată printr-un acord general. Dacă rămânem la această idee periculoasă atunci ideea de ghetou vine de la sine. Sefiștii români

sunt niște constructori de lumi și de acte politice. A restrânge la act cultural fandomul e ca și cum l-ai exclude de la trăire insurgentă. Într-un asemenea mod, am arunca fandomul în brațele Augustei Oficiale oricare ar fi ea din punct de vedere al exercitării autorității și al ideologiei. Ar urma etatizarea imaginarului, compromisul, băltoaca gloriei literare, certurile nesfârșite pentru falsa suprafață valorică. Misiunea e dincolo de ființă. Sefiștii români, pe care eu nu îi împart după criterii minore, aceasta fiind un nonsens, sunt explorări ale viului în toată splendoarea lui. Viul și imaginarul viului lucrează prin aceste superbe literaturi pe care acești nemaipomeniți oameni - despre care am vorbit și voi mai vorbi - le instrumentează, acestea fiind politicile lor în ființare. Sefiștii români sunt expresii încântătoare ale universului care se cunoaște pe sine prin calvarul lor. Îi văd pe toți sefiștii români lucrând în corpul literaturilor lor cu dăruire, cu fervoare, cu elan mistic. Socialistul utopic va proceda la departajări, va inventaria, va spune cine e bun și cine nu, cine e primul, cine e ultimul, cine trebuie să ia premiu și cine nu. Dar socialistul utopic, construind colectivismul cultural ca normă patriotică distruge miracolul. Bufnilă caută miracolul și miraculosul din literaturile sefiștilor români. Din acest punct de vedere Bufnilă nu e important el fiind o construcție simbolică dăruită misiunii. Așa cum și tu esti dăruit misiunii tale, cum e și Sterian și Bucheru și Liviu Radu și toți ceilalți.

4) *Privind înapoi spre șirul de articole din WebJurnal, care sunt reușitele și care sunt nereușitele?*

Această întrebare păcătuiește. Eu nu mi-am propus să reușesc. Dacă e să fie o reușită, ea aparține sefiștilor despre care scriu. A lor e bucuria, superbia, trăirea tragică și nemarginirea sensului. Bufnilă e trecător prin texte, nefiind important. Nereușita? Iarasi nonsens. Viul, expresia miracolului ultim, e poate calea către înțelegeri. Haulică e diferit de Grănescu, Ceaușu e diferit de Sterian, Ana-Maria Negrilă e diferită de Ona Fratz. Atenție, acestea nu sunt opoziții! Eu nu hoinăresc de nebun prin literaturile sefiștilor ca să reușesc, aceasta nefiind golgota mea, nefiind sensul meu. Sunt un războinic, un explorator. Numele meu trebuie uitat. Nu sunt o referință. **BUFNILĂ NU ESTE O AUTORITATE ACOPERITOARE.** Eu nu fac exerciții de deșteptăciune sau de inteligență. Ar fi un afront la adresa acestor minunați oameni. Ar fi ca și cum le-aș silui textele. Ei sunt importanți, nu eu. Ale lor sunt reușitele dacă cineva vrea să numească astfel aceste frumoase ființări în marginea haosului și a complexității. **BUFNILĂ NU ESTE VOCEA ACADEMICĂ.** Bufnilă nu este, fiind un nonsens. Sunt doar trăire. Nimic altceva. Lumile voastre ficționale sunt importante, ele fiind misiunea. Ramâne ca fiecare să lucreze sau nu în corpul ființării sale. Adevărații scriitori nu scriu. Nu sunt demiurghi. Ei sunt tocmai ființarea dar acest lucru care e al inițierii nu e accesibil criticilor desueți.

5) *În ce măsură crezi că internetul poate promova cultura? Sau, și mai bine, în ce măsură este internetul*

instrumentul ideal în activitatea umană?

Despre Internet, despre Câmpul Informațional care este, am scris în primăvara lui 1989. Povestirea se chema "Împușcă luna". Acolo definesc și funcția consilierului de imagine. Internetul nu este instrument. Nu este mașinărie. Este o stare superioară a imaginarului. A-l restrânge e ca și cum ai vorbi despre funcțiile lui iar raporturile noastre cu internetul ar fi ca și cum ne-am servi de o șurubelniță. Internetul nu poate promova cultura el fiind o stare culturală. În altă ordine de idei, ce poate însemna instrument ideal? Artefactul ultim? Tindem către superba tehnologie. Tindem către Ultimul Instrument. Aceasta pare să fie frumusețea noastră tragică și anecdotică. Internetul este, în el, o tendință. Nu culturală, nu tehnologică. Este o tendință legată de misiunea viului. Eu îl iubesc. E o relație perversă. Tocmai de aceea îi aiuresc pe toți cu e-mailuri, cu prezențe în site-uri, cu telefoane. Internetul e prezența, nefiind însă prezența ultimă. Cultura nu poate fi restrânsă la instrument. Cultura nu poate fi restrânsă ca fiind una dintre funcțiile fandomului sau ale SF-ului. Cultura s-ar putea să fie nonsens. Enciclopedia ar putea explica cultura prin aceea că tinde spre totalitate. Din acest punct de vedere, Internetul este una dintre tendințele viului către totalitate așa cum construcția informațională a creierului este tot o tendință către totalitate. Dacă ne revendicăm a fi conservatori și fixiști, vom construi la nesfârșit un banal inventar de concepte care nu funcționează și care nu sunt stări ale viului. Toată lumea vorbește în chip savant despre cultură dar actele sunt ale opacității.

6) *Ce aștepti de la viitor? Speri în revenirea unei perioade „renascentiste” a culturii românești, cu reviste de ținută și apariții editoriale de calitate la prețuri mici?*

Cătălin, iată altă întrebare care e un defect de interpretare a lumii. Viitorul nu vine spre noi, planul temporal fiind cuprinzătorul discontinuității pe care noi o percepem ca și continuitate. Am scris despre sfârșitul continuității în "Abel și Cain", publicată pentru prima oară în Vatra în 1987. Eu nu sunt un continuu așa cum nici Istoria nu este un continuum și așa cum nici fandomul nu este o structură a continuității ci a simultaneității. De aici deliciul aporiilor și aroganțelor acte critice despre generații, mode, curente. Totul e aici și acum. Eu nu aștept de la viitor nimic pentru că eu sunt viitorul. Eu, ca și voi toți, suntem temporalul aflat în plan, în plină simultaneitate. Prin act miraculos, ne transformăm în centre și periferii devenind ființe dintr-un punct originar. Celula-ou, nu-i așa? Ea se structurează în centre și periferii în timp ce creierul lucrează apoi, fără știința noastră, la structura dinamică a simultaneității. Renașterea culturii e ca și cum cultura ar fi murit. E iarăși un nonsens. Cultura este iar acesta e teribilul adevăr al tuturor lumilor. Experiențele și experimentele sunt cuprinse în enciclopedii dar o proastă instrumentare a noastră a ființării și felierea timpului și spațiului ne țin prizonieri în acte anecdotice de genul acesteia. Cultura este un cuprinzător. Robert David mi-a pus același gen de întrebare într-un interviu pentru revista

String. Îți răspund ca și lui. Cultura are un regim haotic, haoticul nefiind starea de dezordine. E posibil să fie extrasă o ordine temporară cu cărți care au prețuri mici. Dar întrebarea e desuetă de vreme ce am discutat despre Internet. Frica unora clamată ditirambic, mă amuză. Cartea e pe moarte. Literatura e pe moarte. Societatea e pe moarte. Moarte aparentă, moartea fiind un nonsens. Să se sfârșească. Sfârșit aparent. Dacă așa ar fi adevărat, atunci de ce ar mai scrie toți acești încântatori constructori de lumi despre care vorbesc și voi mai vorbi?

7) *Dacă ai avea 1 000 000 de dolari, ce sumă ai fi dispus s-o investești în cultura românească? Dar în sf? Te-ar tenta postura de mecena?*

Aici pot să spun tot felul de prostioare. Chiar mă va crede cineva? Ma întristează întrebarea pentru că eu, că și alți sefiști din România, mă comport de peste un sfert de veac în fandom ca și cum aș avea un miliard de dolari! Problema banilor e minoră. Adevărata problemă e că aceia care vor să organizeze trebuie să fie dublați de un bun manager. Dacă editorul este lovit de prostia sistemului atunci să lupte împotriva lui, nu? Să se asocieze. Să intre în politică. Să dea lovituri mortale ideologiei oficiale. Dacă cineva mi-o va cere, voi pune la punct strategia unei conspirații a librarilor. Librarii pot da lovituri mortale ideologiei oficiale. Un librar cu har e mai important decât ministrul culturii. Cine este interesat să investească în cultură să o facă. Mă amuză bocitoarele. Avem pe alese, bocitoarele culturii, bocitoarele fandomului, bocitoarele politicii, bocitoarele SF-ului. În anii nouăzeci, un sefist arogant a decretat moartea literaturii SF. Astăzi e formator de opinie cu ștaif iar multi tineri sefiști vor să-i smulgă un autograf sau se chinuie să-i intre în grații. E perversitatea iubirii. Să-l iubești pe sefistul care a decretat cu aroganță că tu, în viitor, ești un avorton SF. Să nu te prăpădești de răs?

8) *Ești, la ora actuală, extrem de activ; ai scris și scrii proză scurtă, roman, eseu, ești prezent pe internet - ca să nu enumerăm decât ceea ce știi eu. Este această activitate frenetică a ta un exemplu demn de urmat sau doar un mod obișnuit de viață?*

Nu sunt decât unul dintre sefiștii care se războiesc încă. Mă simt solidar cu Haulică, Horia Nicola Ursu, cu tine, cu Mircea Cărbunaru, cu Dan Popescu, cu Sterian și Gurgu, cu Bădulescu și Don Simon, cu toți sefiștii care, plini de fervoare, lucrează prin imaginarul lor insurgent la nemoartea fandomului. Nu vreau să construiesc un model. Nu sunt nici avocatul generației nouăzeci așa cum am fost acuzat de un slujbaș al Augustei Oficiale și nici genialul care emite adevăruri incontestabile. Sunt doar o biată ființă îndreptată prin tainice inițieri către miracol. Aceasta fiind componenta tragică a propriului meu imaginar. Nu spun nimănui să mă urmeze și prin aceasta declar pentru a o mia oară că nu țin să fiu cel mai bun dintre cei mai buni sau liderul fandomului, acestea fiind superbe defecte de percepție. Nu țin să fiu menționat în dicționare și nu m-am înghesuit la

ospățul Augustei oficiale oricare ar fi ea. Nu este nici mod de viață că ar fi ca și cum aș fi lipsit de putere. Sunt o expresie a unei construcții simbolice aparținătoare unei miraculoase enciclopedii. Aș putea fi melc sau balenă sau fluture sau dinozaur. Acesta fiind efectul enciclopedic. Iar efectul enciclopedic nu e altceva decât efectul de orizont care mă cheamă către miracol. Și pot să scriu pentru că, simultan sunt melc și balenă și, uneori, sunt Haulică, Sterian, Ionescu sau Ana-Maria Negrilă. Să nu vă supărați, dar noi toți suntem o simultaneitate. Și asta nu e ca și cum am fi prizonieri unii altora. E doar un teribil adevăr al tuturor lumilor.

9) *Cum se împacă Ovidiu Bufnilă, sefistul, cu Ovidiu Bufnilă, consilierul de imagine? Chiar nu există nici o încordare în relațiile dintre cei doi, și/sau relațiile lor cu familia și prietenii?*

Ovidiu Bufnilă nu este o schemă funcțională, el fiind un nonsens din punct de vedere al adevărului. Nu am funcții. Sunt. Atât pot spune. Sunt o simultaneitate care nu cunoaște stări de opoziție. Aici se ascund niște taine. Le vom păstra.

10) *S-a spus despre tine că ești un magician. E adevărat?*

Adevărul e o chestiune de raport. Ceva raportat la altceva. Fiind o simultaneitate construită prin inițieri tainice, pot fi numit oricum. Eu și cu Mihaela, de exemplu, suntem un Unu. Asta ar putea ține de magie. Nu sunt magician în înțelesurile lumești. Dar sunt inițiat.

Proscris 7-8, iulie 2001
Întrebător Cătălin IONESCU

Visam de tare multă vreme la un fanzin Sigma dedicat lui Ovidiu, prieten pe care am început să-l cunosc într-un compartiment de clasa a 2-a din trenul cu care ne întorceam de la RomCon-ul din 1981, de la Sibiu.

Am început atunci să-l cunosc și după cum văd prin textele pe care tocmai le aveți și voi spre lecturare, voi avea de lucru într-o cunoașterea lui încă mult și bine.

Bufnilă este... un ceai verde, fierbinte și fără zahăr, numai bun să trezească neuronii amorțiți de prea mult somn sau de prea mult nesomn...

Dan POPESCU

